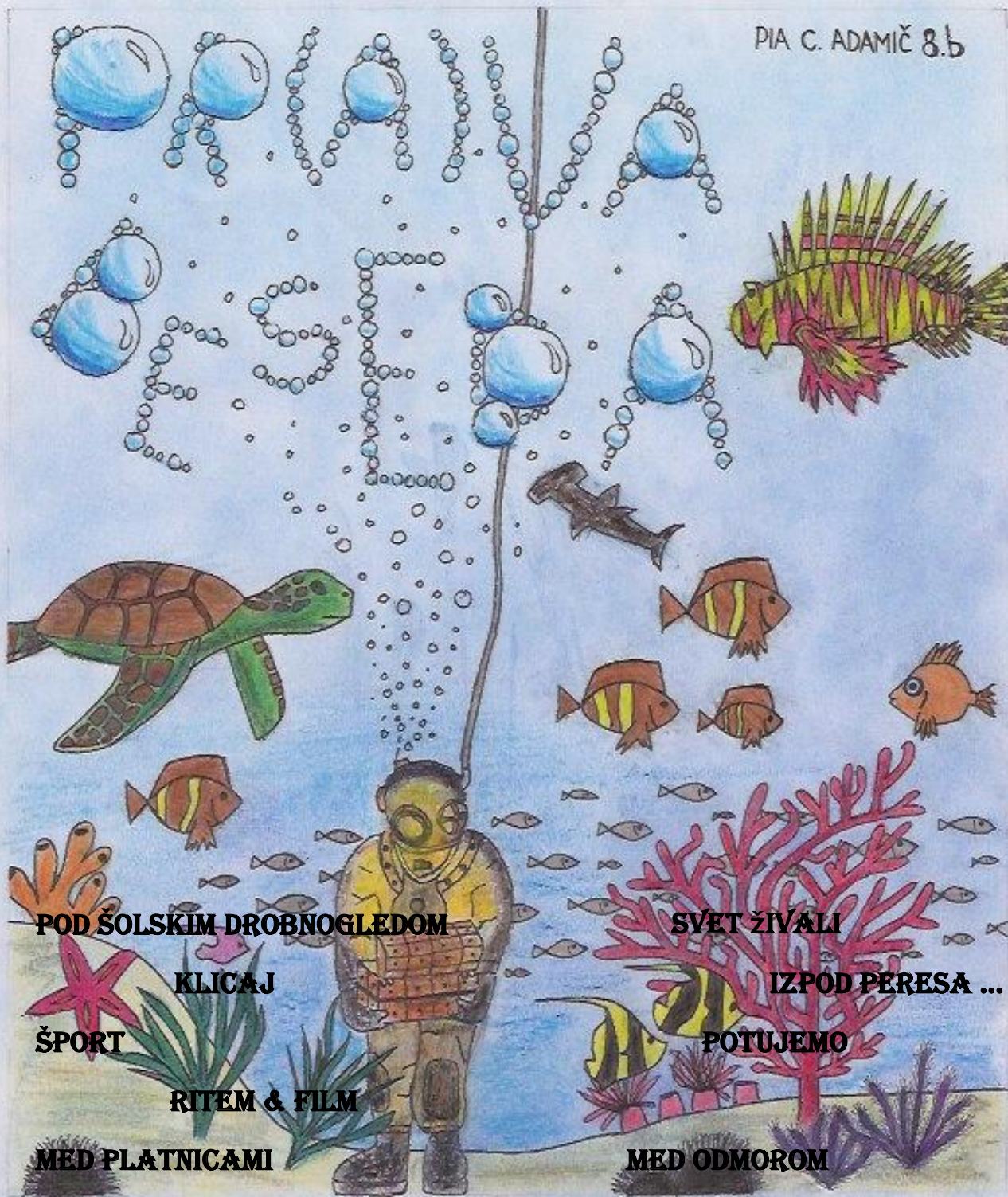

30. 5. 2011
2. številka

Pr(a)va beseda

OŠ Franceta Bevka Ljubljana

Osnovna šola
Franceta Bevka
Ulica Pohorskega
bataljona1
Ljubljana

Tel. št.:
(01) 568 7010

Faks:
(01) 568 2323

E-pošta:
O-fb.lj@guest.arnes.si

Uvodnik

Zaključevanje ocen. Najbrž eden najbolj stresnih obdobij v šolskem letu. Vsi čepimo doma ter se učimo, da bi ocene le zaključili najbolje kar se da. A kdaj pa kdaj si ne moremo pomagati in naše knjige osamljeno obležijo na mizah, brez kogarkoli, ki bi se iz njih učil. Vsi se zabavamo zunaj. Tam se ure, ki se pred učbeniki zgodovine, geografije, matematike ali česa drugega vlečejo kot kurja čreva, spremenijo v kratke minutke, ki minevajo prehitro. Včasih se na sprehod odpravimo peš, še raje zajahamo naše jeklene konjičke ali pa na rolerjih drsamo po asfaltu. Medtem okoli nas žvrgolijo ptički in naše mame sploh ne skrbi, da bi se prehladili, saj nas grejejo sončni žarki. Vse to lahko pomeni

samo eno. Prihaja poletje, ki ga vsi komaj čakamo.

Tudi v tej spomladansko-poletni številki vas čaka obilo zabave, informacij in vsega drugega, kar imate pri naši reviji tako radi. Če še zdaj niste na tekočem, kaj se dogaja na naši šoli, vam to razkrije rubrika Pod drobnogledom. Morda pa vas zanima svet glasbe, filmov in knjig. Tudi to boste našli v tokratni številki revije. Prav gotovo vas bo navdušil intervju z Vidom Valičem in Petrom Polesom, za vse tiste, ki pa se vsak petek dolgočasite doma, naša revija vsebuje tudi ogromno vicev, ugank in križank. Torej vzemite si čas in na klopci v parku, na domačem vrtu ali pa na balkonu preberite našo revijo.

Ana Toličič, urednica

Najdete nas lahko na spletu!
<http://www.francebevk.net>

Izbirni predmet šolsko novinarstvo

Mentorica:

Barbara Kampjut, prof. slov.

Uredniški odbor:

Glavna urednica:
Ana Toličič, 7.a

Pomočnica:
Katarina Verbič, 7.a

Novinarji:

Liza Močnik, 7.a
Anja Čas, 8.a
Alenka Pavšek, 8.a
Kaja Ribnikar, 8.b
Asja Emeršič, 8.b
Klara Tomšič, 8.b

Zunanji sodelavki:

Katja Sluga, 8.a
Nika Pogorelc, 9.a

Vsebina

Pod šolskim drobnogledom	3		
Klicaj	15		
<ul style="list-style-type: none"> Potresi in cunamiji Katastrofa na Japonskem 			
Šport	20		
<ul style="list-style-type: none"> EP v nogometu Samir Handanović EP v košarki Košarka Slovo od velike šampionke 			
Ritem & film	24		
<ul style="list-style-type: none"> Moji, tvoji, najini Intervju – Max Čelar 			
		<ul style="list-style-type: none"> Slovenija ima talent Intervju – Vid Valič in Peter Poles Viktorji 2010 Oskarji skozi zgodovino Kraljev govor Evrovizija 	
		Med platnicami	32
		<ul style="list-style-type: none"> Vampirski akademija 	
		Svet živali	34
		<ul style="list-style-type: none"> Koala Dirke s hrti Flamingo 	
		Izpod peresa ...	36
		Potujemo	40
		<ul style="list-style-type: none"> Od Slovenije do Švedske in nazaj 	
		Med odmorom	42

ŠPORT

PLANINSKI POHOD NA VREMŠČICO

Pomlad je z velikimi koraki prišla v deželo in Bevkove planince zvalila, da so se povzpeli na cvetoč hrib z imenom Vremščica.

V soboto, 9. aprila 2011, je avtobus odpeljal vesele in nestrpne učence iz Ljubljane do Senožeč. Tam so izstopili in se napotili skozi naselje proti gozdu. Pot se je nato precej časa vila po gozdu, polnem rož. Še dobro, kajti na prostem je sonce prav "nažigalo". Ko so stopili na planoto pod vrhom, so kar "zijali". Po vsej planoti so cvetele živo pisane cvetlice, daleč naokoli pa so imeli čudovit razgled. Vsem pohodnikom čestitam, ker so odlično hodili.

Marica Žakelj

planinci OŠ Franceta Bevka

Aljaž, Varja in Taja

KROS – POMLAD 2011

V mesecu aprilu so učenci in učenke OŠ Franceta Bevka doživeli in preživeli pravi pomladanski kros. Vreme je bilo imenitno za tek, teren pa tudi. Tekmovanje je potekalo na hipodromu v Stožicah.

V ekipi naše šole so tekli predstavniki iz vseh razredov, tako pri fantih kot pri dekletih. Za dosežene rezultate vsem čestitamo in želimo, da bi se tudi v bodoče še udeležili podobnih tekaških tekmovanj. Posebne čestitke pa Nini Porčič za osvojeno drugo mesto, Vidu ter Katji, ki sta bila za las četrta in Žigi F., ki se je uvrstil na peto mesto.

učenci in učenke prvih razredov

osmošolci

ŠPORT

KOŠARKA- MLAJŠE UČENKE – 1. LIGA

Lestvica	T	Z	P	R	Točke	
OŠ HINKA SMREKARJA	3	3	0	122:33	89	6
OŠ FRANCETA BEVKA	3	1	2	41:58	-	4
OŠ KARLA DESTOVNIKA-KAJUHA	3	1	2	58:84	-	4
OŠ KETTEJA IN MURNA	3	1	2	39:85	-	4

Naše učenke so se z odličnim rezultatom uvrstile na državno tekmovanje. Tega so se udeležila vsa dekleta iz košarkaškega krožka, pridružila pa so se jim tudi nekatera, ki so že prenehala z aktivnim igranjem košarke, in nekatere deklice, za katere smo menili, da bi z borbenostjo lahko pripomogle k uspehu naše ekipe. Obrestovalo se je, čestitamo vsem!

Marica Žakelj

Stojijo z leve: Eva B., Lea, Klara, Eva J., Sara;
Sedijo z leve: Ana, Jasmina, Nika in Neja

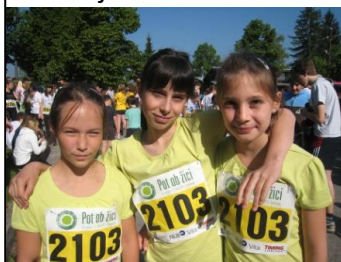
Pot ob žici in tek trojk

V petek, 6. 5., smo se učenci udeležili vsakoletnega pohoda ob žici. Kot po navadi smo se tja odpravili že zjutraj; nekateri še zaspani, nekateri že z veliko energije, spet drugi pa so šli samo zaradi druženja s prijatelji ali ker so morali.

Nekateri učenci pa so bili še bolj pridni in so se naslednjega dne v soboto, 7. 5., udeležili teka trojk. Skupine, vsaka šteje tri člane, so se podale na 3 km dolgo pot od Livade pa vse do središča Ljubljane. Tudi letos so naši učenci dosegli dobre rezultate. Vsem tekmovalcem iskrene čestitke!

Tek trojk 2011 – tekmovalci

2103 TRIO RDEČA ZVEZDA:

Neja Vrtovec, Sara Kralj, Tina Sluga

2102 KURIRKE: Katja Sluga,

Maruša Kline, Klara Bohinc

2105 BEJOVCI:

Črt Komac,
Urban Lenarčič, Nejc Peciga

2106 ODBOJKARICE TEK-TAK:

Ajda Flisar, Lana Levstek, Klara Tomc

ŠPORT**IGRIVA KOŠARKA NA BEVKU**

V ponedeljek, 09.05.2011, se je odvil dogodek imenovan Igriva košarka za najmlajše. Naša šola je s pomočjo KD Ježica in Košarkarske zveze Slovenije našim bodočim učencem iz okoliških vrtcev in sedanjim učencem prve tirade organizirala, da so preizkusili svoje košarkarske sposobnosti.

Na različnih košarkarskih poligonih so se najprej zvrstili naši bodoči prvošolčki, ki so se nam pridružili iz vrtca Jelke in Cicibana. Sledili so jim naši prvo, drugo in tretješolčki. Vsi so pokazali veliko košarkarskega znanja. Z veseljem so premagovali ovire, metali na koše in šteli zadetke. Ob vsem direndaju na poligonih sta se otrokom pridružili tudi dve maskoti Žogica in Žogi ter jih spremljala skozi celoten labirint poligonov. Pomagala sta jim pri najtežjih ovirah in oteževala najlažje košarkarske naloge. Otroci so na koncu tekmovali še v metanju na koš in se naučili tudi košarkarskega pozdrava.

V prijetnem sončnem dodpopdnevu so otroci uživali v spoznavanju košarkarske igre, ki jim je popestrila učno uro športne vzgoje. Otroci so pritrdili, da bi še sodelovali v podobnih dogodkih, da so uživali v metanju na koš ter da so se veliko naučili o košarkarski igri.

Za vso pomoč bi se radi zahvalili še Košarkarskemu društvu Ježica, ki je prispevalo trenerje, ki so pomagali otrokom. Omenjeno društvo sodeluje z našo šolo že vrsto let, kjer v kroških trenerji učijo otroke košarkarskih vrlin. Več o igri košarki si lahko preberete na spletni strani Košarkarske zveze Slovenije (<http://www.kzs-zveza.si/kzs/igriva/igriva.php>), kjer si lahko ogledate tudi fotogalerijo druženja na zunanjem igrišču naše šole.

Košarkarski pozdrav!

Stojan Milenković

MALI ATLETSKI POKAL - 16. maj

Pomlad je čas, ko se odpravimo na spomladanski atletski pokal. Tekmovanja so se udeležili:

Bricelj Lara, Verbič Katarina, Levstek Lana, Flisar Ajda, Žarkovič Zala, Štuhec Barbara, Arnuga Jana, Boc Eva, Mavko Ema, Janežič Lea, Stražišar Tinkara, Friedl Ela, Klander Nives, Jagodič Eva, Tomc Klara, Klopčič Sara, Klander Daša, Tabaček Katarina, Grm Ana, Abdić Edisa, Lora Winifer, Adamič Pia, Destani Floriana, Puntar Nika, Tomšič Klara, Petrovič Sanja, Čas Anja, Ribnikar Kaja, Porčič Nina, Kline Maruša, Reščič Andraž, Destani Endrit, Štular Žiga, Lenarčič Urban, Klander Domen, Uran Oblak Tjaž, Hajšen Gašper Filip, Komac Črt, Nussdorfer Domen, Deferrri Primož, Štular Luka, Bilali Edi, Oswald Tadej, Blatnik Tadej, Manfreda Vidrih Val.

Med vsemi uspešnimi in pogumnimi tekmovalci, so nekateri stopili tudi na zmagovalne stopničke, in sicer: *Maja Papež* – 3. mesto v teku na 60 m, *mlajše učenke Ana Toličič* – 3. mesto v skoku v višino, *mlajše učenke Katja Sluga* – 3. mesto v teku na 1000 m, *starejše učenke Sotošek Jure* – 3. mesto v skoku v daljino, *mlajši učenci* Vsem nastopajočim in dobitnikom medalj ČESTITAMO!

Katarina Verbič

EKSKURZIJE, ČŠOD, DNEVI DEJAVNOSTI**TEHNIŠKI DAN NA VEGOVI ZA OSMARJE**

Osmi razred. In za njim pride deveti, v katerem se je treba odločiti, kam boš šel. Po mojem zato nič ne škodi, če že v osmem razredu spoznavamo šole, iščemo informacije, brskamo za podatki, se odločamo, kaj bi bili radi, ko odrastemo, saj je potem v devetem vse lažje. Tega se očitna zaveda tudi vodstvo šole, saj so tehniški dan za osme razrede organizirali kot informativni dan za vse morebitne bodoče Vegovce (Vegovk je izredno malo, pravijo, da jih je le 15 med 900 fanti).

Tako smo se v sredo, 16. marca, z avtobusom odpeljali do centra, izstopili in se peš v grozljivem vremenu (dež in mraz) podali proti šoli. Ta že od zunaj daje zastrašujoč vtis: mogočna velika stavba, ki že na daleč kriči, da je nekaj pomembnega in vsebuje veliko znanja. Veža je bila mogočna in ogromna.

Sprejela nas je pomočnica ravnatelja in sledila je kratka predstavitev šole, ki je sestavljena je iz strokovne gimnazije (poudarek na računalništvu ali elektrotehniki) in strokovne šole. Razložili so nam, da je najbolj pomembna razlika v tem, da imaš po končani strokovni šoli že poklic, po maturi na gimnaziji pa moraš še na univerzo. Čeprav gimnazijci z Vegove po navadi študirajo kaj v zvezi z elektrotehniko in računalništvom, pa obstajajo tudi izjeme, ki gredo na popolnoma drugačne univerze (na primer AGRFT). Torej Vegova gimnazija je za tiste učence, ki obožujejo matematiko, tehniko, računalništvo in bi radi študirali nekaj v tej smeri. Strokovno šolo pa obiskujejo tisti, ki nekako že vedo, kaj bi radi počeli v življenju in se v tej smeri izobražujejo štiri leta.

Že med predstavitvijo se mi je zazdelo, da to ni šola zame, naslednja »aktivnost« pa je še potrdila moje sume. Razdelili smo se v dve skupini in izdelali neko napravo, katere imena ne znam ponoviti. Velik kup različnih elementov je bilo potrebno pritrditi na majhno ploščico in končni izdelek sta bili dve žarnici, ki sta po priključitvi na električni tok izmenično utripali. Meni sta celo delali! A do končnega izdelka je bila dolga in mukotrpna pot z veliko mentorjeve pomoči. Najhujše pa je bilo spajkanje. Jaz tega žal ne znam. Takrat mi je postalo jasno, da če ne znam spajkati zelo preprostih elementov, lahko Vegovo kar odpišem. Vegovci namreč pri praktičnem pouku izdelujejo zapletene robote, naprave, stroje ... A pozor! Na ogledu šole smo spoznali, da je pred tem še dolga pot računanja, merjenja, razlaganja, preizkušanja ... Sprehodili smo se po šoli in si ogledali različne bolj ali manj zanimive učilnice. Skratka: na Vegovi je potrebno delati in to veliko. A za tiste, ki jih to zares zanima, je Vegova elektrotehniška – računalniška strokovna šola in gimnazija popolna šola.

Več informacij lahko poiščete na:

<http://www.s-sser.lj.edus.si/nova/>; <http://www.filternet.si/>
<http://www.vegova.si/default-1010.html>

Katja Sluga

EKSKURZIJA 7. RAZRED - ŠTAJERSKA

Učenci sedmih razredov smo se 13. 4. spet odpravili na ekskurzijo. Tokrat nas je pot popeljala po Štajerski, kjer smo si ogledali veliko prečudovitih znamenitosti in zanimivosti. Vsakomur se je kaj drugega vtisnilo v spomin. Nekateri so občudovali čudovito šempetrsko nekropolo, kjer smo si natančneje ogledali tri nagrobnike iz rimskega časa, drugi pa steklaro v Rogaški Slatini, kjer smo prav vsi navdušeno opazovali nastanek kozarcev in drugih ročno delanih izdelkov. Nekaterim pa se je najbolj zanimiv zdel muzej na prostem v Rogatcu, kjer smo se lahko podučili tudi o čebelarstvu, kovaštvu in celo spekli domač kruh. Kaj pa jama Pekel, ki ima prav posebno ime zaradi svojega vhoda, ki spominja na hudiča? Ne, tudi ta ti ne more kar takoj uiti iz glave. Pa tudi pokrajina, po kateri je drvel naš avtobus, ni bila nezanimiva, temveč ravno obratno. Mislim, da ni bilo niti enega učenca, ki ne bi kdaj pa kdaj z zanimanjem pokukal skozi okno in se navdušil nad prelepo pokrajino, ki se je razprostirala pred njim. Seveda pa smo se vsi na poti tja in nazaj zabavali kot že dolgo ne.

Katarina Verbič

HIŠA EKSPERIMENTOV

5. aprila smo odšli z mestnim avtobusom v Hišo eksperimentov, kjer nas je sprejela gospodična Tina in nam razložila, kako se uporabljajo eksperimenti. Ulegli smo se na posteljo z žebli ali fakirjevo posteljo. S slušalkami na ušesih smo poslušali različna slovenska narečja. Šli smo v mehurček in tudi sami delali ogromne mehurčke in mehurčkaste kače. Pogovarjali smo se na daljavo in se ogledovali v smešnem ogledalu. Pomočili smo kovino v eno tekočino, potem smo spodaj nastavili ogenj in barva plamenov je bila zelena, rdeča, modra in oranžna. Opazovali smo stožec, iz katerega je pihal zrak. Ko si postavil gor žogo, je lebdela v zraku in je bilo videti, da čaraš. Na koncu smo imeli zvokologijo. Tina je raztegovala vzmet. V kozarec je nalila vodo, pomočila prst in drgnila po robu kozarca, da je nastal zvok. Vdihnila je čisti helij in govorila z zelo visokim glasom. Po dogodivščini smo z mestnim avtobusom odšli nazaj v šolo. Bili smo zelo utrujeni.

Varja Turk, Nejc Fonovič, Lucija Stanko 2. a

EKSKURZIJE, ČŠOD, DNEVI DEJAVNOSTI**TRUBARJEVA DOMAČIJA**

V sredo, 23. marca, smo imeli tehniški dan. Vsi smo se ga zelo veselili, saj je to pomenilo, da ta dan ne bo pouka.

Z avtobusom smo se odpeljali do Trubarjeve domačije v vasi Rašica. V spominski sobi nam je gospod povedal veliko o Primožu Trubarju, ki se je rodil leta 1508. Izvedeli smo, da je bil po poklicu duhovnik in da sta bili njegovi prvi dve slovenski knjigi Abecednik in Katekizem. Videli smo tudi 31 Trubarjevih knjig. Po predstavitvi smo odšli na izdelavo knjižic. Sami smo si izdelali miniaturne knjižice. To mi je bilo še posebej všeč, saj smo se pri delu zelo zabavali. Ko smo izdelali knjižice in pojedli malico, smo se z avtobusom odpeljali proti vasi Gradež. Tam smo si ogledali vaško sušilnico sadja. Sadje sušijo, odvisno od vrste sadja, pri temperaturi od 60°C do 65°C. Nato smo se odpravili h kozolcu, kjer smo si ogledali staro orodje. Povedali so nam, kako posejejo proso, ga požanjejo in iz njega naredijo kašo. Poznamo črno, sivo in belo proso. Potem smo se odpravili proti črni kuhinji, kjer so včasih kuhali in sušili klobase. Nato smo odšli na malico iz Trubarjevih časov. Jedli smo proseno kašo, kompot in kruh. Šli smo tudi mimo hiše skladatelja Marija Kogoja. Ko smo se vrnili v sušilnico, smo si lahko kupili suho sadje.

Bilo mi je zelo všeč, saj sem izvedela veliko o Primožu Trubarju. Malica iz njegovih časov mi ni bila preveč všeč, zato pa je bilo suho sadje izvrstno.

Barbara Štuhec, 4.a

Kemijski tabor Burja

Od petka, 15. 4., do nedelje, 17. 4., je v ČŠOD Burja v Seči potekal kemijski tabor, ki se ga je udeležilo nekaj devetošolcev. Pridružili so se jim tudi osmošolci in devetošolci Osnovne šole Venclja Perka iz Domžal. V treh dneh so izdelali tekoče milo in dve vrsti mazil za ustnice. Pogovarjali so se o ekologiji in v povezavi s tem reševali problemska vprašanja. Preizkušali so učinkovitost različnih čistil in na koncu izdelali tudi svoje. Ugotavljali so trdoto vode med morskno, destilirano, sanitarno in vodovodno vodo ter zadnji dan izdelali tudi gumijasto kroglico.

Tovarna čokolade

V sredo, 12. januarja, smo se devetošolci odpravili na tehnično-gospodinjiski dan. Vsi smo bili že precej vznemirjeni, saj je bil napovedan ogled tovarne čokolade Gorenjka. Pot do tovarne pri Lescah ni bila dolga in ko smo stopili v prvi prostor, smo si morali najprej nadeti halje ter pokrivala za lase. Higiena in čistoča sta bili na prvem mestu. Umili smo si roke in se odpravili na prvi oddelek, kjer smo si ogledali izdelovanje riževe čokolade. Celotna proizvodnja je opravljena s stroji, le pakiranje je ročno. Nekaj koščkov smo tudi poizkusili. Med ogledom tovarne smo izvedeli, da stroje čistijo kar s čokolado, ki jo spustijo po ceveh. Čokolada s sabo odnese vse morebitne koščke, ki so se zataknili v napravi. Imeli smo priložnost, da tudi sami izdelamo svojo čokoladno ploščico in nanjo poljubno stresemo pripravljene dodatke (lešniki, mandlji, brusnice, hruška v prahu, riž ...) Poskusili smo tudi glavno sestavino čokolade, kakavovo maso, ki na prvi pogled izgleda kakor lubje. Masa je izjemno grenka in sladkor, ki ga okusimo pri čokoladi, je dodan pozneje.

Dan smo nadaljevali v čebelarstvu muzeju v Radovljici, kjer smo izvedeli marsikaj o panjskih končnicah, čebelarstvu in čebelah. Čebelarstvo smo spremljali vse od nastanka pa do danes, ko že počasi izginja. Poslušali smo tudi čebelje glasove in si ogledali razstavo slikanic. Nepričakovano smo se ustavili še v muzeju Lectar in si ogledali izdelovanje medenih srčkov. Vsak izmed nas je dobil svoje medeno srce za pokušino.

Nika Pogorelc

Reaktor Podgorica

V sredo, 23. marca, smo devetošolci v okviru naravoslovnega dneva obiskali jedrski reaktor v Podgorici. Tja smo se odpravili le nekaj dni po nesreči na Japonskem, zato je vse zanimalo, kaj bomo izvedeli o jedrski tehnologiji. Najprej smo poslušali predavanje in izvedeli o lastnostih jedrske tehnologije, radioaktivnosti, jedrski cepitvi, fuziji (jedra se ob visoki temperaturi pod vplivom težnosti zlivajo v helij), jedrskih gorivih, radioaktivnih odpadkih, o nesreči v Černobilu, vrstah jedrskih elektrarn in o shemi jedrske elektrarne Krško. Elektrarne je sestavljena iz uparjalnika, turbine in generatorja, hladilnega stolpa, kondenzatorja in reaktorja. Kasneje smo si ogledali prostore, poskuse in lokacije elektrarn po svetu. Spregovorili smo tudi o vrstah sevanja in ga razdelili na sevanje alfa - α , beta - β ter gama - γ . Dan smo zaključili v šoli, ko smo pisali kratek test o tem, kar smo izvedeli v Podgorici.

Nika Pogorelc

EKSKURZIJE, ČŠOD, DNEVI DEJAVNOSTI

Zimska šola v naravi - Planica

Ščetka, pižama, krema, hlače, 5 majic ... Najbrž že veste, kaj se je dogajalo 13. februarja pri 'šestarih' doma. Seveda. Pakiranje za zimsko šolo v naravi. Naslednji dan, se pravi v ponedeljek, 14. 2., smo se odpravili v zimsko šolo v naravi v Planico.

Ko smo prišli v dom, so nas najprej razporedili v sobe, nato pa so nam predstavili učitelje. Sledilo je prvo smučanje. Seveda še ne tisto 'ta pravo', saj so nas samo preverjali in nas razdelili v štiri skupine. Med tiste, ki smučamo malo bolje in imamo več izkušenj, ter na tiste, ki so pri smučanju malo slabši. Ko smo popoldne končno imeli prosti čas, smo se razpakirali in vse stvari pridno zložili v omare.

V naslednjih dneh smo hodili na izlete, se učili, imeli pa smo tudi tek na smučeh, ki je bil prav zanimiv. Vsi smo veliko padali, saj je bila to za večino nova izkušnja.

Predzadnji dan pa je bil res zanimiv. Tisti dan smo se odpravili na sankanje, poleg tega pa smo težko pričakovali zaključni večer oziroma zadnjo noč, ko smo bili skupaj. Res je bilo zanimivo. Večer je bil še posebej napet. Vse sobe smo se pripravljale na zaključno točko. Večerna toaleta plus (+) super zabavna točka je enako (=) super dober zadnji večer. Res je bilo zanimivo.

A na žalost je vsega dobrega enkrat konec. Tako je bilo tudi pri nas. Zadnji dan smo si še enkrat nadeli 'pancarje', se še zadnjič spustili po belih strminah, nato pa se vrnili v dom, spakirali, se poslovili od zasnežene Planice ter se z avtobusom vrnili v Ljubljano.

Ina Bölsing, 6.a

ŠOLSKI MUZEJ

V ponedeljek, 4. 4., smo se odpravili na ogled šolskega muzeja, kjer smo najprej spoznali zgodovino šole, nato pa doživeli še šolsko uro lepopisja.

Preden smo vstopili v učilnico, smo se morali preobleči in na komolce nataktniti komolčnike. Komolčnike smo imeli zato, da se ne bi popacali po rokavih. Ko smo vstopili v učilnico, smo najprej zagledali lesenega osla. Nato smo se morali posesti v klopi, dečki na eno stran, deklice pa na drugo. Ker je zazvonil zvonec, smo se poskusili umiriti. Ko pa je v razred prišla gospodična učiteljica, smo se začeli smejati. Gospodična učiteljica je bila zelo stroga. Zdelo se mi je, da nas vse nadzoruje. Predstavila se nam je z imenom Rozalija Cvek. Mislili smo, da bo pisanje s starimi nalivnimi peresi lahko, a smo se zmotili. Ko nam je učiteljica povedala, kako je treba držati nalivnike, smo kmalu ugotovili, da ni tako lahko, kot smo mislili. Jaz nisem znala določiti, kdaj moram pritisniti na nalivno pero. Tako so bile moje črke malo debelejše, ampak za prvič je bilo kar dobro. Nekateri moji sošolci so morali klečati na koruzi, nekateri pa so šli sedet na osla. Nato smo morali napisati svoje ime. Pred koncem je gospodična učiteljica razdelila spominke pridnosti, čeprav si jih vsi niso zaslužili.

Na koncu me je gospodična učiteljica poklicala, naj preberem prvo zapoved. Sprva sem se ustrašila, da bom kaznovana, vendar ni bilo tako.

Sara Klepac, 4.a

Šola v naravi 3. razred - Fara

Ob zgornjem toku reke Kolpe na južnem robu Slovenije leži slikovita pokrajina Kostel in tam je tudi kraj Fara. Prav tja so se letos od 11. do 13. maja odpravili naši 'tretješolčki'. Eden od njih nam je zaupal svoj dnevnik, ki ga je zapisal med bivanjem v Fari.

DNEVNIK

Prva dejavnost, ko smo prišli, je bila preživetje v naravi. Postaviti smo morali šotor in narediti ognjišče. Ko smo to naredili, smo se odpravili k potoku loviti enodnevnice. Ob sedmi uri zvečer smo odšli na sprehod. Odpravili smo se še k lončarju, nato pa smo odšli spat. Zjutraj smo imeli telovadbo, kjer smo se razgibali. Nato smo se odpravili v gozd. Tam smo iskali sledi živali. Potem smo imeli malico, ko pa smo jo pojedli, smo odšli teč. Po teku smo odgovarjali na vprašanja. Ko smo zaključili, je bil že čas kosila, zato smo hitro stekli v jedilnico. Ko smo vse pohrustali, smo se odpravili k spoznavanju okolja. Sprehodili smo se do travnika, kjer smo iskali žuželke. Nato smo imeli malico. Po malici pa smo bili spet pripravljeni na nove izzive in čakalo nas je lokostrelstvo. Naučili smo se streljati z lokom.

Zvečer smo imeli večerjo, po njej pa smo odšli na krajši sprehod. Ko smo prišli nazaj v dom, smo odigrali kviz, nato pa se umili, se preoblekli v pižame in odšli spat.

Matija Verbič, 3.a

Naravoslovni dan; Arboretum Volčji potok

V sredo, 17. 5., smo se učenci osmih razredov odpravili na naravoslovni dan v Arboretum Volčji potok. Tam smo si ogledali veliko zanimivih vrst rastlin, ki jih ne vidiš na vsakem koraku. Spoznali smo tudi mnoge nove, ki prihajajo npr. iz Afrike, Amerike ... Ogledali smo si tudi zbirko dinosavrov, ki zdaj gostuje v tem čudovitem parku. Poleg ogromnih dinosavrov imajo postavljen tudi prikaz življenja iz časa ledene dobe in takratnih živali. Za konec pa smo si ogledali še zbirko orhidej in kaktusov, živih kamenčkov itd., nato pa smo odšli v prostor, kjer so metulji. Bilo jih je sicer še bolj malo, zato pa je bilo toliko več bub. Vendar jih je bilo vseeno dovolj, da smo si lahko ogledali, kako zanimive vzorce imajo na svojih krilih in koliko različnih barv. Ob času odhoda smo se odpravili do avtobusa in se srečno vrnili nazaj v šolo.

Klara Tomšič

EKSKURZIJE, ČŠOD, DNEVI DEJAVNOSTI

PROJEKT STISNI ROKO V PEST

Letošnje šolsko leto je proglašeno za Šolsko leto knjige, v letu 2011 pa praznujemo tudi 70. obletnico upora proti okupatorju in 20. obletnico neodvisnosti države, kar smo v šolah obeležili s projektom E-knjiga: Stisni roko v pest!, ki sta ga razpisala Zavod RS za šolstvo in Ministrstvo za šolstvo. V njem so lahko sodelovali učenci 7., 8. in 9. razredov osnovnih šol, ki so morali izmed predlaganih vsebin prebrati eno pripovedno besedilo, eno pesemsko besedilo, si ogledati en film in obiskati eno spominsko obeležje oz. muzej. O vsem tem so pisali (fotografirali, snemali ...) prispevke v e-knjigo.

Na naši šoli smo se odločili za sodelovanje v okviru izbirnega predmeta šolsko novinarstvo, z učenkami pa smo se dogovorile, da se bomo pri obravnavi izbranih vsebin osredotočile na vsakdanje življenje otrok med drugo svetovno vojno, in sicer na področju Slovenije. Iz predlaganih besedil in filmov smo tako izbrale prozno besedilo Marjana Rožanca Ljubezen, pesem Mateja Bora Črni možje, film Ne joči, Peter in obiskale Muzej novejšje zgodovine Slovenije.

Naša e-knjiga, ki je napisana v obliki fiktivnega dnevnika, se bere kot umetnostno besedilo z vsemi elementi notranje zgradbe: zgodba, pripovedovalec, književne osebe, dogajalni čas in prostor. Naslovile smo jo s citatom iz Rožančevega romana Ljubezen »Ali je objektivna resnica samo resnica odraslih?«, s čimer smo želele prikazati otroško perspektivo oz. otroško doživljanje in podoživljanje vojne ter časa, ko se je slovenski narod moral boriti za svoj obstoj.

Pripovedovalka zgodbe je devetošolka Nika, ki ima v Zeleni jami dedka in ga pogosto obiskuje. Nikin dedek je vedno poln zgodb, velikokrat tudi takšnih iz časov druge svetovne vojne, ko je bil še otrok. Njuno druženje je tako pogosto začinjeno z dedkovimi spomini na vojno, ki so radovedno deklico navdušili za zgodovino. Nika tudi drugače ni ravno običajna najstnica, saj v svojem dnevniku ne razglablja o fantih, mozoljih in odvečnih kilogramih, temveč razmišlja o pogovorih z dedkom, ki ji prinašajo vedno nova spoznanja. V njenem dnevniku ima prostor tudi šola in iz njenih zapisov tako izvemo, da se pri zgodovini ukvarjajo z obdobjem druge svetovne vojne, zato so obiskali Muzej novejšje zgodovine, pri slovenščini berejo delo Marjana Rožanca in pesem Mateja Bora ter gledajo film Ne joči, Peter. Nikino razmišljanje je zrelo in pronicljivo, a hkrati mladostno in tudi humorno, njen dnevnik pa se lahko bere na dva načina; kot samostojno besedilo ali pa kot okvirno pripoved, v katero so vloženi ustvarjalni prispevki, ki so nastali na podlagi opravljenih dejavnosti. Prispevki so delo vseh udeleženk (Katja Sluga, Nika Pogorelc, Ana Toličič, Asja Emeršič, Klara Tomšič, Kaja Ribnikar, Liza Močnik, Anja Čas, Katarina Verbič in Alenka Pavšek), medtem ko je avtorica fiktivnega dnevnika le ena učenka, in sicer devetošolka Nika Pogorelc, ki je nalogo opravila odlično, saj je njen dnevnik ne le vsebinska, temveč tudi slogovna poslastica. Naša e-knjiga, ki jo je v obliki spletne strani oblikovala učiteljica francoščine Jelka Perne, je objavljena **na šolski spletni strani**. Vabljeni, da si jo ogledate in preberete.

Barbara Kampjut
vodja projekta

ODLIČNI PREDSTAVI PRED RAHLO DEŽEVNIMI POČITNICAMI

V petek, 22. 4., zadnji dan pred prvomajskimi počitnicami, sta nas od zasluženega oddiha ločili samo še dve predstavi. Prva Zvezdica Zaspanka z mentorico Simono Samido na čelu in učenci 3. razreda, ki so s svojim prepričljivim igranjem popolnoma presegle naša pričakovanja. Na svoj način so nam povedali, kako vidijo zvezdico in vse njene prijatelje, igro pa so popestrili še odlični kostumi. Zgodbo o zvezdici Zaspanki verjetno vsi poznate. Zaspanko zaradi zamujanja v službo Boter Mesec pošlje na Zemljo, da tam ostane, dokler kamen ne bo spregovoril. Komet Repatec jo odpelje in tam zvezdica sreča veliko zanimivih ljudi, med drugim tudi razbojnika Ceferina. A on si želi samo Zaspankine zlate lase. Zvabi jo v svojo hišo, da bi ji odrezal lase. A zvezdica je vztrajna in ga okara, da ima umazano za nohti in ima razmršene lase. Nauči ga tudi napisati besedo ljuba, da bo lahko pisal mami po glavnik. Pri tem se mu kamen spremeni v srce in zvezdica se lahko odpravi spet svetit na nebo. Ob koncu smo mlade igralce nagradili z bučnim aplavzom.

Druga je bila predstava Življenje ni pravljica gledališkega krožka od 6. do 9. razreda pod vodstvom mentorice Barbare Kampjut. Govori o razredu osnovnošolcev, ki dobijo nove sošolce. Ti pa so izredno čudni in podobni pravljичnim junakom. Dogajajo se jim različne prigode, kot so kajenje, popivanje in zabava pri Moniki, ki se konča s prihodom reševalcev. Novi sošolci si želijo postati čim bolj podobni sodobnim učencem, a jim to ne uspeva preveč. Na koncu se raje vrnejo v svoj pravljичni svet, kjer je enkrat na teden nedelja, šestkrat pa četrtek, ob četrtekih pa se ne hodi v šolo. Predstava nas je nasmejala do solz. A še bolj pomembno je to, da učenke so igro napisale same in tako poskrbele za novo zgodbo v svetu šolskega gledališča.

Alenka Pavšek

TEKMOVANJA, NATEČAJI

KEMIJA

24. januarja je potekalo šolsko tekmovanje iz kemije, na katerem so bronasto priznanje osvojili osmošolci Luka Gantar, Katja Sluga in Matevž Javornik ter devetošolke Eva Pogorelc, Sara Ana Izak, Nika Pogorelc in Neja Frkal. Vsi so se udeležili tudi državnega tekmovanja, ki je bilo 12. marca na naši šoli. Srebrno priznanje so osvojili Eva Pogorelc, Sara Ana Izak, Nika Pogorelc in Luka Gantar, Katja Sluga pa je osvojila zlato Preglovo priznanje. Vsem dobitnikom priznanj iskreno čestitamo!

GEOGRAFIJA

Letos se je tekmovanja iz znanja geografije na temo naravne znamenitosti Slovenije, Evrope in sveta udeležilo 8 sedmošolcev, osmošolcev in devetošolcev. Bronasto priznanje sta osvojila devetošolka Ana Grm in osmošolec Gašper Trušnovec, ki se je uvrstil tudi na področno tekmovanje v Trbovljah. Čestitamo!

Gradim svet iz besed je literarni natečaj za učence od 4. do 9. razreda, ki ga je založba Rokus v šolskem letu 2010/2011 organizirala že petič. Letos je na njem sodelovalo skoraj 8000 učencev, ki so tvorili ustvarjalna besedila na podlagi devetih ilustracij avtorice Tanje Komadina.

V kategoriji 9. razred je zmagala naša učenka Nika Pogorelc z besedilom »Smejte se, prijatelji! Končana je komedija!«. Članici komisije dr. Milena Mileva Blažič in dr. Mateja Pezdirc Bartol sta v spremni besedi knjižice, v kateri so objavili šest zmagovalnih zgodb literarnega natečaja, zapisali, da je Nikino besedilo najbolj izstopalo, saj je v njem »domiselno, ob primarni zgodbi razvidna še sekundarna glasbena zgodba«. Niki čestitamo, vas pa vabimo, da Nikino odlično zgodbo o Beethovnovih potomcih, ki je objavljena na šolski spletni strani, preberete tudi sami.

mentorica Barbara Kampjut

Cankarjevo tekmovanje

V tem šolskem letu je potekalo že 34. tekmovanje iz slovenščine za Cankarjevo priznanje, na katerem je skupaj sodelovalo 70 tekmovalcev; 44 učencev od 2. do 5. razreda in 26 učencev od 6. do 9. razreda. Drugošolci in tretješolci so brali knjigo Saše Vegri Jure kvak kvak, četrtošolci in petošolci so prebirali Zgodbe nekega Hektorja avtorja Dima Zupana, šestošolci in sedmošolci so uživali v črticah Toneta Partljiča, zbranih v knjigi Hotel sem prijeti sonce, osmošolci in devetošolci pa so spoznavali sodobno mladinsko kratko prozo. Vsi učenci so morali svoje doživljanje, razumevanje in vrednotenje leposlovnih besedil dokazati v razlagalnem spisu.

Bronasto priznanje so osvojili:

- **2. razred:** Klemen Klopčič, Rok Arsovič, Tim Jurca, Robin Wandhala Ng'Inja (mentorici Špela Vidmar in Špela Susman)
- **3. razred:** Zarja Šebenik, Žiga Ferjančič, Janže Križaj, Urša Mati Djuraki, Monika Lisjak (mentorici Simona Samida in Irena Veršnik)
- **4. razred:** Zala Kampjut, Barbara Štuhec, Andraž Grm, Sara Klepac (mentorica Aljoša Bester)
- **5. razred:** Žak Ruben Šinkovec, Jure Arsovič, Lara Dobnikar (mentorici Anja Skerbiš in Lucija Kenda).
- **6. razred:** Sara Klopčič, Špela Dukič, Brina Hočevnar, Zala Šekinc (mentorica Mojca Hrstar)
- **7. razred:** Tine Bračko, Ana Toličič (mentorica Mojca Hrstar)
- **8. razred:** Alenka Pavšek, Luka Gantar, Iza Štrumbelj Oblak (mentorica Barbara Kampjut)
- **9. razred:** Nika Pogorelc (mentorica: Barbara Kampjut)

Na regijsko tekmovanje lahko napredujejo učenci 8. in 9. razredov. Potekalo je 26. januarja 2011 na OŠ Vita Kraigherja, udeležili pa sta se ga osmošolka Alenka Pavšek in devetošolka Nika Pogorelc. Obe sta osvojili srebrno priznanje, Alenka Pavšek je dosegla 11. mesto, Nika Pogorelc pa se je z 2. rezultatom regijskega tekmovanja uvrstila tudi na državno tekmovanje, ki je bilo v soboto, 19. 3. 2011, na OŠ Spodnja Šiška. Med spisi devetošolcev je državna komisija najbolje ocenila prav spis naše učenke Nike Pogorelc, ki je tako osvojila zlato priznanje in postala državna prvakinja v znanju maternega jezika. Čestitamo!

ZGODOVINA

Tudi letos je na naši šoli pod vodstvom mentorice Fikrete Marković potekalo tekmovanje iz znanja zgodovine. Na njem so sodelovali osmošolci in dvetošolci, pokazati pa so morali znanje na temo osamostojitev Slovenije. Bronasto priznanje sta osvojili Nika Pogorelc in Anja Klepac. Anja se je tudi uvrstila na področno tekmovanje, kjer je dosegla srebrno priznanje. Čestitamo!

TEKMOVANJA, NATEČAJI

Naši matematiki in fiziki

Tekmovanje iz znanja matematike, ki je bolj znano pod mednarodnim imenom Kenguru, je zelo priljubljeno, saj se ga vsako leto udeleži veliko bevkovcev. Letos je tekmovalo več kot 200 učencev. Dan tekmovanja je bil 17. 3. 2011.

Učenci od prvega do šestega razreda so lahko osvojili bronasto priznanje. Dobili so ga:

- **1. razred:** Gaja Cimperman, Nal Miklavčič, Luka Aleksander Omahen, Luka Gale, Nikola Hribar, David Malneršič, Simon Montanič, Filip Marko Podpečan in Eva Simčič (29 tekmovalcev, mentorici Petra Gašperšič in Helena Pogorelc Škrlep).
- **2. razred:** Špela Anžur, Zoja Brus, Kari Čepon, Nejc Fonovič, Klemen Franko, Lucija Stanko, Rok Arsovič, Tim Jurca, Manca Kavčič, Klemen Klopčič, Iza Križaj, Robin Wandhala Ng'Inja, Anže Svit Požgaj in Varja Turk (27 tekmovalcev, mentorici Špela Vidmar in Špela Susman).
- **3. razred:** Mana Hirsch, Urša Mati Djuraki, Zarja Šebenik, Monika Lisjak, Tanaja Petrovič, Brina Plevčak, Matija Verbič, Sven Mačefat, Nej Fajon, Hana Huth Lukšič, Žiga Kralj, Janže Križaj, Maša Mlakar, Aneja Petrovič in Maja Režonja (33 tekmovalcev, mentorici Simona Samida in Irena Veršnik).
- **4. razred:** Barbara Štuhec, Pia Sotlar, Sara Klepac, Nejc Omahen, Arne Pilej in Tristan Ondiego Ng'inja (18 tekmovalcev, mentorica Aljoša Bester)
- **5. razred:** Lara Kužnik, Nejc Peciga, Jure Arsovič, Matic Klopčič, Luka Banovič, Sara Kralj, Tina Sluga in Martin Simčič (24 tekmovalcev, mentorici Anja Skerbiš in Lucija Kenda).
- **6. razred:** Sara Klopčič, Domen Klander, Juš Česenj, Lana Levstek, Tjaž Uran Oblak, Daša Klander, Andraž Reščič, Nives Klander in Anja Habič (27 tekmovalcev, mentorica Ladislava Ježek Narobe).

Učenci sedmih, osmih in devetih razredov pa so lahko tekmovali na treh stopnjah tekmovanja. 17. marca so na prvi stopnji lahko osvojili bronasto priznanje in si prislužili uvrstitev na področno tekmovanje. V sedmem razredu je tekmovalo 25 tekmovalcev, njihova mentorica pa je bila Andreja Pagon. Bronasto priznanje so osvojili Borut Horvat, Žan Boc, David Habič, Tine Bračko, Ajda Mila Jamnik, Liza Katarina Močnik, Gašper Filip Hajšen, Matej Rous in Ana Toličič. Na področno tekmovanje so se uvrstili Borut Horvat, Žan Boc, David Habič in Tine Bračko.

Pod mentorstvom Andreje Pagon (8.b) in Ladislave Ježek Narobe (8.a) je na šolskem tekmovanju tekmovalo tudi 22 osmošolcev, bronasto priznanje pa so dobili Luka Gantar, Iza Štrumbelj Oblak, Katja Sluga, Matevž Javornik, Anja Čas, Asja Emeršič in Pia Caroline Adamič. Na področno tekmovanje so se uvrstili Luka Gantar, Iza Štrumbelj Oblak in Katja Sluga.

Učencev devetih razredov je bilo devet, mentorici sta bili Ladislava Ježek Narobe in Andreja Pagon. Eva Pogorelc in Sara Ana Izak sta prejeli bronasto priznanje in se uvrstili na področno tekmovanje.

Področno tekmovanje je bilo 30. marca 2011 na OŠ Dol pri Ljubljani. Tam so si srebrno Vegovo priznanje prislužili: Borut Hrovat (7.b), Žan Boc (7.b) in Katja Sluga (8.a).

Katja Sluga in Anja Čas

Veliki slovenski matematik Jurij Vega

Naš fizik Jožef Stefan

Stefanovo priznanje

Letos so osmošolci in devetošolci tekmovali tudi v znanju fizike. Šolsko tekmovanje je bilo 2. marca 2011. Med osmarji so bili najbolj uspešni Anja Čas, Luka Gantar in Katja Sluga (vsi 8.a, mentorica Ladislava Ježek Narobe). Luka in Katja sta osvojila bronasto Stefanovo priznanje, vsi trije pa so se uvrstili na področno tekmovanje. Pri devetošolcih pa sta Ana Grm in Sara Ana Izak (obe 9.a, mentorica Andreja Pagon) osvojili bronasto priznanje, Sara pa se je uvrstila na področno tekmovanje. Le-to je bilo 30. marca 2011 na OŠ Dravljje. Vsi naši učenci so osvojili srebrno Stefanovo priznanje, najuspešnejši pa je bil s 15. mestom Luka Gantar, ki se je uvrstil tudi na državno tekmovanje iz znanja fizike. Tekmovanje za zlato Stefanovo priznanje je bilo 9. aprila 2011.

Katja Sluga in Anja Čas

TEKMOVANJA, NATEČAJI

Biologija – Proteusovo tekmovanje

Letos so se naši biologi in biologinje posvetili drevesom in grmom. Naslov tekmovanja je bil Izbrane drevesne in grmovne vrste. Izbira teme ni bilo nobeno naključje, saj je letos leto gozdom. Osmarji in devetarji so se naučili vse o hrastu dobu, robiniji, črni jelši, bukvi, tisi, jelki, macesnu, črnemu trnu, beli omeli in spomladanski resi. Gradiva je bilo veliko in časa do šolskega tekmovanja malo, a kljub temu je enajst tekmovalcev pod mentorstvom učiteljice Metke Spasić pljunilo v roke in 20. oktobra 2010 so se na šolskem tekmovanju pokazali rezultati. Bronasto priznanje je prejelo kar 6 učencev: Petra Ramšak (8.a), Gašper Trušnovec (8.b), Klara Bohinc (8.a), Luka Gantar (8.a), Asja Emeršič (8.b) in Katja Sluga (8.a). Na državno tekmovanje, ki je bilo 3. decembra 2010 so se uvrstili Katja, Asja, Klara, Gašper in Luka. Luka Gantar in Asja Emeršič sta osvojila srebrno Proteusovo priznanje, medtem ko je Katja Sluga s četrnim državnim rezultatom osvojila zlato priznanje. Čestitamo!

HAIKU

Tudi letos so na Osnovni šoli Franceta Bevka v Tolminu organizirali Haiku natečaj. Nanj so se skupaj z mentorico Petro Novak Trobentar odzvali naši sedmošolci. Ker se je natečaj letos lahko navezoval na fotografijo, so sedmošolci svoj haiku povezali z uporabo IKT (informacijsko komunikacijske tehnologije), torej so ga nadgradili tako, da so likovni izdelek fotografirali in ga oblikovali v računalniškem programu PhotoFiltre.

Izdelki štirih učencev naše šole so bili objavljeni v zborniku z naslovom V gaju mladosti, zaključno prireditev pa so 21. maja 2011 združili z 11. tradicionalnim pohodom po Kosmačevi učni poti. Vabimo vas, da si njihove izdelke ogledate in preberete v rubriki Izpod peresa.

Likovni natečaj Dovolj imam pokanja – Petarda je nevarna

Mestna občina Ljubljana in Policijska uprava Ljubljana sta tudi letos organizirali skupno akcijo "Dovolj imam pokanja", s katero otroke in odrasle ozaveščajo o nevarnosti uporabe pirotehničnih izdelkov ter jih spodbujajo, da se takšni vrsti zabave odpovedo. V okviru akcije so organizirali tudi likovno-literarni natečaj »Petarda je nevarna«, ki je bila nadaljevanje decembrske akcije »Dovolj imam pokanja – Petarda je nevarna«.

V nagradnem natečaju so sodelovali šestošolci ljubljanskih osnovnih šol, ki so skupaj z učitelji v risbah in spisih uprizorili svoja razmišljanja o nesmiselni uporabi pirotehničnih sredstev.

Natečaj se je zaključil s podelitvijo nagrad avtorjem izbranih del. Tretjo nagrado so si prislužili učenci 6.b, ki so izdelali skupinski likovni izdelek. Nagrade sta v torek, 22. marca 2011, podelila župan Zoran Jankovič in direktor Policijske uprave Ljubljana mag. Stanislav Vrečar.

mentorica:
Petra Novak Trobentar

Likovni in literarni natečaj - Kdo in kako nam pomaga ob različnih nesrečah

Uprava republike Slovenije za zaščito in reševanje je organizirala zaključno prireditev, na kateri so podelili nagrade najboljšim avtorjem likovnih in literarnih izdelkov, ki so bili izbrani na regijskem natečaju Naravne in druge nesreče – Kdo in kako nam pomaga ob različnih nesrečah, ki je bila v ponedeljek, 18. aprila 2011 v prostorih Osnovne šole Louisa Adamiča Grosuplje.

Nagrajena avtorica za izbrani literarni prispevek z naslovom »Sanjala sem« je bila učenka naše šole Lara Dobnikar iz 5.b, mentorica pa Mojca Planinc.

Avtorja likovnih izdelkov, ki sta se uvrstila med zmagovalce na regijskem natečaju, pa sta bila Luka Gale iz 1.b razreda (mentorici Helena Pogorelc Škerlep in Mojca Planinc) in Katarina Tabaček (mentorica Petra Novak Trobentar).

Luka Gale, OŠ Franceta Bevka

Mentorici: Helena Pogorelc Škerlep, Mojca Planinc

Katarina Tabaček, OŠ Franceta Bevka

Mentorica: Petra Novak Trobentar

S F O T O A P A R A T O M P O D U N A J U

Soboto in nedeljo, 16. in 17. aprila, smo učenci izbirnega predmeta nemščina z učiteljico Anjo Peternel preživeli na Dunaju. Na ekskurzijo smo se odpravili z velikimi pričakovanji in po petih urah vožnje, ki so bile vsekakor zabavne, smo prispeli do naše prve ogledne točke, ki je bila mnogim tudi najlepša - Schönbrunn. Obiskali smo, ker smo ravno naleteli nanj, tudi velikonočni sejem.

Ko poziramo pred Schönbrunnom.

Velikonočni sejem.

Poziramo pred Gloriette.

Ogledali pa smo si še ...

mestno hišo

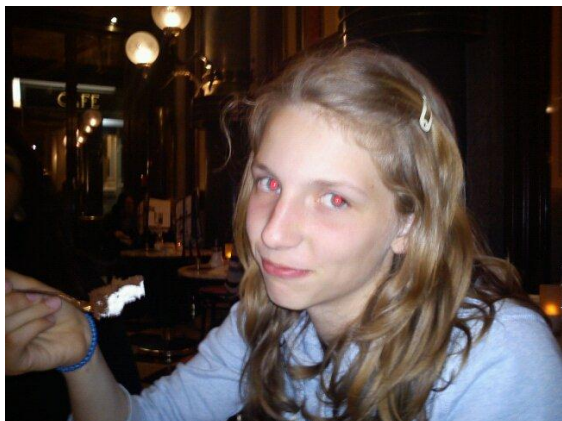

in parlament, pred katerim pa je bil ravno cilj maratona, tako da smo se na tamkajšnjih stojnicah še posladkali.

Seveda stoji tu tudi znamenita Štefanova cerkev, ki so jo ravno obnavljali.

Proti koncu dneva, pa smo se odpravili tudi na sprehod po mestu, kjer smo poizkusili tudi "Original Sachar Torte".

Utrujeni od ogledovanja po prvem dnevu smo se v hostlu le še slikali, nato pa vsi popadali v postelje.

Naslednji dan pa ni bil nič manj zanimiv od prejšnjega. Na našem seznamu za ogled pa je bil med drugim tudi дворец Belvedere in njegov park.

Naleteli smo tudi na maraton, kjer je bilo veselo, saj so ob maratonski glasbi zaplesali še naši učitelji. Naslednja postojanka je bila »Hiša muzike«, ki je bila polna različnih skulptur in kjer smo glasbo lahko ustvarjali z metanjem kock, jo poslušali in dirigirali orkestrom.

Sledilo je hitro kosilo sredi mesta, kajti potrebno je bilo pohiteti še na druge ogledе.

Predzadnja je na vrsto prišla hiša arhitekta Hundertwasserja, ki je bila naravnost "odštekana" a sijajna v tej svoji drugačnosti.

Zadnja in seveda najboljša postaja pa je bil seveda zabaviščni prak Prater. Zabavali smo se na vodnih čolnih in seveda na vlakcu smrti, ki je bil resnično grozen.

Tako smo končali naše dvodnevno potovanje, kjer smo se vsekakor zabavali in tudi spoznali sosednjo deželo, katere jezik smo izbrali, kot izbirni predmet.

N A R A V N E K A T A S T R O F E

POTRESI in CUNAMIJI

Potres je tresenje tal, ki ga povzročajo premiki pod zemeljskim površjem. Potres predstavlja sprostitvev energije, ki se je v naravi kopičila in shranjevala v nekem časovnem obdobju.

Po izvoru ločimo:

- potrese tektonskega izvora (večina potresov), ki nastanejo ob aktivnih tektonskih prelomih. Med te lahko uvrstimo tudi potrese, ki se pojavijo kot posledica polnjenj umetnih jezer;
- vulkanske potrese, ki nastanejo ob izbruhu vulkana;
- udorne potrese, ki nastanejo ob udorih v podzemnih votlinah;
- umetne potrese, ki nastanejo ob eksplozijah.

S potresi se ukvarja SEIZMOLOGIJA. Je veda o potresih in z njimi povezanimi pojavi. Znanstvenike, ki se ukvarjajo s proučevanjem potresov, imenujemo seizmologi. Za meritve potresov uporabljajo naprave imenovane SEIZMOGRAFI. Seizmograf je instrument, ki beleži nihanje tal in trajanje potresov. Prvi od teh instrumentov so bili razviti okrog leta 1890. Moč potresa oz. sproščeno energijo v žarišču potresa pa merimo z Richtarjevo lestvico, ki ima 9 stopenj. Porast Richtarjeve lestvice za enoto pomeni povečanje energije za približno 30-krat (npr. ob potresu stopnje 6 se sprosti energija približno 30 potresov stopnje 5). Z današnjim znanjem žal potresov še ni možno napovedovati. Kljub velikim količinam podatkov, ki jih zbirajo in obdelujejo seizmologi, ostajajo uspešne napovedi še vedno zelo redke. Zaenkrat edini primer uspešne napovedi potresa se je 4. februarja 1975 zgodil na Kitajskem.

Richterjeva lestvica - je lestvica, ki služi za razvrščanje potresov, glede na njihovo moč.

Moč potresa in njegovi učinki:

manj kot 3,5 - v glavnem se potresa ne čuti, zaznajo pa ga instrumenti;

3,5 - 3,9 - rahlo nihanje, ki ga zaznajo le občutljivi ljudje;

4,0 - 4,4 - tresenje, kot ga povzroči tovornjak;

4,5 - 4,9 - tresenje povzroča nihanje visečih predmetov;

5,0 - 5,4 - drevesa šelestijo, zazvonijo cerkveni zvonovi;

5,5 - 5,9 - pokanje sten, odpada omet;

6,0 - 6,4 - promet obstane, podirajo se dimniki;

6,5 - 6,9 - slabo grajene stavbe se podrejo;

7,0 - 7,4 - zemlja razpoka, podre se večina stavb,

plinovodi, električni vodi in vodovodi so poškodovani;

7,5 - 7,9 - obstane le nekaj stavb, požari, poplave, plazovi;

več kot 8 - popolno uničenje, tla so vzvalovana in razpokana.

S potresi pa so povezani tudi cunami, kajti nastanek cunamijev je vezan na potres, vulkanski izbruh, velik plaz ali padec meteorita. V splošnem cunami, ki ne nastanejo zaradi potresa, redko dosežejo oddaljeno obalo, zato kot glavni vzrok za nastanek cunamija ponavadi navajamo potres. Beseda cunami prihaja iz Japonske, dežele, ki je znana po mnogih potresih, posledično tudi cunamijih, in dobesedno pomeni "pristaniški val" (tsu - pristanišče, nami - val). Cunami oz. val pa pravzaprav nastane z nenadnim dvigom oceanskega dna, ki povzroči, da se dvigne tudi steber vode v oceanu nad tem območjem. Na površini se poruši ravnovesje, zato se morje okoli dvignjenega dela poskuša ponovno zravnaniti, zato se od točke na gladini, ki je navpično nad žariščem potresa in kjer je voda dvignjena, začnejo na vse strani širiti valovi. Na odprtem oceanu se širijo zelo hitro, včasih celo s hitrostjo okoli 1000 km/h. Pogosto doseže obalo najprej dno vala, kar je videti približno tako, da morje kar naenkrat odteče, in sicer tako hitro, da na dnu ostanejo ribe, kakor opisujejo priče. Šele potem pa udari deset in več metrov visok vrh vala. Medtem ko potresov ne moremo napovedati, so cunami edini potresni pojav, pri katerem je evakuacija prebivalcev mogoča. V Tihem oceanu so najbolj izpostavljena območja Japonska, Havaji, Aljaska in Kamčatka, najpogosteje pa so izvor cunamijev Aleuti, Japonska, Kamčatka ... Prvi sistem za opozarjanje pred nevarnostjo cunamija so vzpostavili na Havajih leta 1946 po cunamiju, ki je prizadel mesto Hilo. Sistem je temeljil na obveščanju o močnih potresih v obtihomorskem potresnem pasu, a ker vsak močan potres pod morskim dnem še ne povzroči cunamija, je bilo 75 % opozoril lažnih. Naprednejše sisteme so začeli razvijati po dveh močnih potresih v Čilu (1960) in na Aljaski (1964). Ustanovili so Tihomorski center za opozarjanje pred cunami (angl. Pacific Tsunami Warning Center).

KATASTROFA NA JAPONSKEM

Japonci še vedno ne zatisnejo oči zaradi katastrofe -

11. 3. se je na Japonskem zgodila naravna nesreča. Državo je prizadel hud potres, nato pa še cunami, požari in radioaktivno sevanje.

Na Japonskem so se tresla tla, voda je odnašala domove, prizadeta območja so zavzeli požari, reševalci ter svojci so obupano iskali preživele, a teh ni bilo veliko. Cunami je odnesel kar 95% domov. Radioaktivnost se je širila z veliko hitrostjo. Težave v japonskih nuklearkah so ogromne. Začela se je najhujša katastrofa na Japonskem po letu 1945.

Japonsko je streslo z močjo 9 stopnje po Richterjevi lestvici. Šlo je za najhujši potres po letu 1945 na Japonskem, in za enega najhujših, kar so jih zabeležili na svetu. Najhuje je prizadeta prefektura Mijagi, kjer naj bi potrdili 4900 mrtvih. Drugi najbolj prizadeti del je bila prefektura Ivate z 2525 potrjenimi žrtvami, sledi jima prefektura Fukušima.

Razmere so bile grozne in se kažejo še danes. Ljudje so brez hrane ter prebivališč. Več kot 330.000 ljudi je premeščenih v začasna bivališča. Seznanj mrtvih še vedno naraščajo, čeprav je od nesreče minilo že več mesecev. Število žrtev v nesreči je že dramatično preraslo število 15.500. Tudi s pogrešanimi ni nič bolje. Na seznamu je že več kot 15.000 pogrešanih ljudi. Veliko jih je ostalo ujetih pod ruševinami. Svojci ter reševalci so jih z upanjem iskali, a z vsako smrtno žrtvijo je bilo upanje manjše. Na delu je bilo tudi

100.000 vojakov ter veliko drugih reševalcev, prihajala pa je tudi pomoč iz tujine. Države še vedno zbirajo sredstva za Japonsko. Potekajo razne organizacije, kjer lahko darujete denar, npr. MTV. Reševalci sedaj pomagajo preživelim, vendar jih mnogo še vedno pomaga iskati žrtve te hude nesreče.

A Japonske ni pretresla le naravna katastrofa, v obliki cunamija ter potresa, temveč tudi nesreča v nuklearni. Japonci se bojijo jedrske katastrofe. Iz nuklearke Fukušima je uhajalo radioaktivno sevanje. Radiacija je dosegla tudi vodo ter živila. Bila je možnost, da se eksplozija ponovi, zato so si japonske oblasti prizadevale reaktorje ohladiti. Na njih so zlili v enem dnevu več kot 30 ton vode. Ljudjem, ki so se žrtvovali, da bi stabilizirali reaktorje, so napovedali, da bodo umrli v roku enega meseca. Posledice te katastrofe bodo Japonci čutili še vrsto let.

Katarina Verbič

Viri: www.siol.net www.24ur.com www.rtvsllo.si
www.wikipedia.org www.sta.si

VULKANI – GOREČE POŠASTI

Ognjenik oziroma vulkan je reliefna oblika s podobo stožca in je ime dobil po starorimskem bogu ognja Vulcanu. Nastane na večjih prelomih Zemljine skorje. Zaradi velikih pritiskov in razlike med gostoto magme ter okoliških talin začne vroča in staljena magma skozi žrelo bruhati na površje. Lava se nahaja med 80 in 100 metri pod površjem Zemlje.

Izbruh vulkana poleg potresov, poplav in cunamijev štejemo za eno najhujših naravnih nesreč.

Izbruh je lahko neeksploziven, kar pomeni, da se vroča lava le prelije po pobočju in je navadno sestavljena iz mehkejših kosov.

Veliko hujši ter precej bolj strašljiv je eksplozivni izbruh, ki je tudi mnogo bolj nevaren. Traja lahko več ur ali celo dni. Magma je sestavljena iz večjih in trših kosov, močna eksplozija pa v zrak raznese veliko piroklastičnih delcev in vulkanskega pepela. Takšne spremembe nosijo velike posledice za okolje ali človeka in pogosto pomenijo večjo katastrofo. V sodobnem času največjo grožnjo predstavlja vulkanski pepel, ki napolni ozračje ter s tem onemogoči polete letal. Zelo nevaren je tudi za astmatike in ljudi z boleznimi dihal. Veliko škodo lava in pepel povzročita na njivah in poljih, zato se močno zmanjšata kmetijstvo in živinoreja. Pri izbruhu se velikokrat izločijo tudi strupeni plini, kot so žveplov, ogljikovi in dušikovi oksidi. Seveda so najhujše posledice v primeru, da vroča lava priteče do vznožja in morebitnih človeških bivališč.

Vulkani so lahko *havajski*, *strombolski*, *ognjeniški* in vrste *Pelee*.

Havajski ognjeniki so bolj ploščati, lava pa je nekoliko manj tekoča. Nikoli ne pride do eksplozije, saj se lava razlije po pobočju. Vseeno pa lahko izbruh spremljajo curki vroče tekočine, ki segajo tudi do 300 metrov visoko.

Pri vulkani *strombolske* vrste lahko pride do izlitja in tudi do eksplozije. Lepljiva lava počasi gradi pobočje, izločijo pa se tudi ostali delci, kot so kosi kamnin in pepel. Primer takšnega vulkana sta Vezuv in Fudži.

Vulkani *ognjeniške* vrste so zelo eksplozivni. Zaradi pritiska se delci kamnin zdrobijo v prah in odletijo nekaj kilometrov visoko.

Ognjeniki vrste *Pelee* pa so najbolj eksplozivni. Ko vroča lava pride na površje, zaradi lepljivosti ne more odteči.

Oblikuje kupo, pod katero so ujeti plini. Plini se stiskajo in nazadnje eksplodirajo. Pogosto se pojavijo razpoke na pobočju vulkana, skozi katere začnejo uhajati lava in kamnine. Prizor imenujemo goreči plaz.

Najpogosteje vulkane delimo na delujoče, speče in mrtve. Aktivni vulkani pogosto bruhajo paro in včasih povzročajo potrese. Lavo lahko izbruhnejo kadar koli, kljub temu pa jih je pogosto težko določiti. Med posameznimi izbruhi lahko namreč mine tudi več sto tisoč let. K spečim ognjenikom prištevamo vse, ki trenutno niso aktivni, a znanstveniki menijo, da to lahko postanejo. Tudi ugasle vulkane je težko določiti, saj so nekateri lahko speči več kot 500 000 let, vendar pa je to za njih popolnoma normalna doba. Vseeno tovrstne ognjenike štejemo za ugasle.

Največ vulkanov se nahaja v morju in ležijo globoko na morskem dnu. Ker se premikanje plošč v zemeljski skorji nikoli ne ustavi, pod morsko gladino še vedno nastajajo novi ognjeniki. Eden izmed njih je tudi havajski Lo'ihī, ki se nahaja vzhodno od največjega otoka Hawai'i. Čez tisoče let bo tako v Tihem oceanu zrasel nov vulkanski otoček.

SLOVARČEK

Piroklastični delci – so vsi trdni delci, ki jih izbruha ognjenik, največ je vulkanskega prahu in pepela, večji kosi pa lahko v ekstremnih razmerah dosežejo velikost motornega kolesa (ognjeniške bombe)

Lava – magma, ki se razlije zunaj žrela in tvori različne kamnine

Magma – zmes staljenih kamnin in plinov znotraj ognjenika

Viri: wikipedia,
<http://www.svetinljudje.si/si/clanki.wlgt?Id=3401>
 Peter Panini's Children's Guide to the Hawaiian Island – Stacey Kaopuiki

VULKANI PO SVETU

MAUNA KEA in KILAUEA, HAVAJI

Mauna Kea je največji ognjenik na svetu. Visok je 4250 metrov. Vendar pa od svojega vznožja globoko pod morsko gladino do vrha meri ogromnih 9000 metrov, kar je celo več kot Mount Everest. Ljudje so izkoristili njegovo ugaslost in na njegovem s snegom prekritim vrhom postavili enega največjih astronomskih observatorijev na Zemlji.

Kilauea je še vedno aktiven vulkan in redno bruha od leta 1983. Njegov izbruh je neeksploziven, v vseh teh letih pa je izločena lava otok povečala za več kot 300 hektarov in pogoltnila dve mesti.

VEZUV, ITALIJA

Vezuv je naš najbližji vulkan in eden redkih aktivnih v Evropi. Visok je 1281 metrov in leži nad mestom Neapelj ob obali Neapeljskega zaliva. Gotovo ga je najbolj zaznamovalo leto 79, ko je v njegovem izbruhu umrlo 2000 ljudi, popolnoma so bili uničeni antični Pompeji, trdne delce pa je odneslo celo do Egipta in Sirije. Opis uničenja je zapisal starorimski naravoslovec Plinij mlajši. Njegova opažanja so hkrati tudi najstarejši zapisi o izbruhu kakšnega vulkana. Ognjenik je zadnjič izbruhnil leta 1944, od takrat pa ne kaže več znakov življenja.

EYJAFJALLAJOKULL, ISLANDIJA

Pred kratkim je največ težav povzročil islandski vulkan Eyjafjallajökull, ki je izbruhnil marca 2010. Zaradi velike količine vulkanskega prahu so bile za več dni prekinjene letalske povezave, evakuirati je bilo potrebno približno 500 ljudi, grozilo pa je tudi bruhanje sosednjega ognjenika Katle, ki je v preteklosti že povzročal težave. Sicer pa je 1666 metrov visoka gora, prekrita s snegom, že bila zelo dejavna med leti 1821 – 1823.

Nika Pogorelc

SVETA HELENA, ZDA

Sveta Helena leži v zvezni državi Washington. Najhujšo škodo je povzročila leta 1980 z največjo eksplozijo ognjenika v zgodovini Združenih držav Amerike. Povzročila je velikansko gmotno škodo in terjala 75 človeških življenj. Izbruh je bil celo tako silovit, da je razneslo tudi goro samo, ki se je posledično zmanjšala za 400 metrov (iz 2950 m na 2550 m).

FUDŽI, JAPONSKA

S 3776 metri je najvišja gora na Japonskem, sneg pa se na njenem vrhu obdrži skozi celotno leto. Spada med aktivne vulkane, zadnjič pa je izbruhnila v letu 1707. Za Japonce je pravi narodni simbol, v budizmu pa je izjemen tudi njen verski pomen.

KILIMANJARO, TANZANIJA

Kilimanjaro je visok 5895 metrov in je s tem najvišja gora v Afriki. Nastal je z izbruhom treh vulkanov Kibe, Shire in Mawenzija pred manj kot milijonom let. Uvrščajo ga med ugasle vulkane in danes predstavlja predvsem alpinistični izziv.

Že nekaj časa opažamo, da se je veliko naravnih katastrof ali napadov zgodilo 11. v mesecu. Večina jih je zelo znanih in so se zgodile pred kratkim ali pa ne tako dolgo nazaj. Izmed bolj znanih je zagotovo teroristični napad na Dvojčka, kjer je umrlo ogromno ljudi. Pred kratkim smo lahko pomagali Haiti-ju s svojo denarno pomočjo, zdaj pa nudimo pomoč Japonski.

11.3.2011: Poplave in cunami na Japonskem. Eksplodiralo je več reaktorjev v jedrski elektrarni Fukushima.

11.1.2011: Poplava v Rio De Janeiro-u.

11.1.2010: potres na Haiti-ju

11.3.2004: Bombni napad na vlak v Madridu

11. 9. 2001: teroristični napad v New Yorku na stolpnici World Trade Center t.i. 'Dvojčka'

11.3.1888: ena izmed hujših snežnih neviht in poledenitev v Ameriki. Imenuje se tudi Velika Snežna nevihta (trajala je do 14.3.1888)

Viri:

Snežna nevihta: <http://morgansmusings.wordpress.com/2011/01/12/blizzard-of-1888/>

Potres na Haiti-ju: <http://www.realbollywood.com/news/2010/01/movie-haiti-earthquake.html>

Teroristični napad: http://ginacobb.typepad.com/gina_cobb/2007/09/if-your-memory-.html

Poplava v Rio De Janeiro-u:

<http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/9/9f/FOTOREPORTERDSCF2211.jpg>

Poplave in cunami na Japonskem: <http://cazstacey.blogspot.com/>

Bombni napad v Madridu: [wikipedia](http://wikipedia.org/)

KVALIFIKACIJE ZA EVROPSKO PRVENSTVO V NOGOMETU 2012

Že v prejšnji številki smo pisali o kvalifikacijah za evropsko prvenstvo v nogometu 2012, ki bo na Poljskem in v Ukrajini. Slovenska reprezentanca je v jesenskem delu odigrala štiri tekme in jih opravila z odliko. Za začetek so v Mariboru izgubili s Severno Irsko, malce kasneje so igrali še s Srbijo v gosteh. Pustili so boljši vtis kot v Mariboru in po začetnem vodstvu igrali neodločeno. Naslednji tekmi sta sledili šele oktobra. Najprej je 8. oktobra na ljubljanskih Stožicah gostovala reprezentanca Ferskih otokov, ko smo zmagali kar z rezultatom 5:1. Čez štiri dni pa so imeli naši fantje še gostovanje v mrzli Estoniji. Po smoli igralca Estonije, ki je zabil avtogol je Slovenija zmagala z 0:1.

V spomladanskem delu sta sledili dve zelo pomembni tekmi z Italijo in Severno Irsko, proti kateri smo že izgubili. V areni Stožice je bila tekma z Italijo. Naši so si zelo želeli zmagati in še bolj zagreniti življenje slovitem Italijanom. Vendar pa nam to ni uspelo, saj je Interjev vezist iz Braziliije Thiago Motta dosegel gol in to šele v svojem drugem nastopu za reprezentančni dres Italije. Vzdušje je bilo na tribunah zelo napeto, prav tako pa tudi igra naših fantov. Samir Handanovič je moral že v sedmi minuti posredovati od vratnici odbitemu strelu enega izmed Italijanov. Izmed naših je bil najbolj nevaren Andraž Kirm. Vendar ne dovolj, da bi dosegel gol proti vratarju Gianluigiju Buffonu. Ko pa je Pazzini v 23. minuti zatresel vratnico, se je prebudila tudi Slovenija. Za začetek je s strelom poskusil kapetan Robert Koren, vendar je bil na žalost neuspešen. V slovenski obrambi je bilo kar nekaj napak, vendar so vedno v zadnjem trenutku odbili žogo, da ni pristala v naši mreži. V 73. minuti pa so Italijani zabili gol. Takrat je bila na Stožicah smrtna tišina. Še za slabše vzdušje pa je poskrbela poškodba Miša Brečka, ki se je na koncu izkazala, da ni tako huda. Vseeno je moral zapustiti igro, zamenjal pa ga je Siniša Andjelković. Slovenci se vseeno niso predali in so do konca skušali popraviti rezultat. V sodnikovem podaljšku pa je Boštjan Cesar z zlomljenim nosom z glavo streljal na gol, vendar je žoga zletela čezenj. Ostalo je pri minimalnem, vendar bolečem porazu slovenske reprezentance.

Slovenija se je morala hitro pobrati, saj jih je že 29. marca čakalo gostovanje pri Severni Irski. Tja je odpotovala brez pomembnega člana obrambe Boštjana Cesarja, ki je bil kaznovan zaradi dobljenega rumenega kartona na prejšnji tekmi. Matjaž Kek je za Irce pripravil presenečenje, saj je spremenil postavo, da je lahko igral tudi Josip Iličić. Tekmo smo začeli s samo enim klasičnim napadalcem Milivojem Novakovičem. Slovenija je čez vso tekmo kazala nekakšno premoč, a našim tudi po dobrih streljih Šulerja, Novakovića, Ljubijankića, Dedića in drugih ni uspelo zadeti gola. Najboljši izmed naših je bil tokrat Armin Bačinović, ki je odlično mešal obrambo Ircev. Novi igralski način pa se je v 23. minuti podrl, saj je moral Josip Iličić zapustiti igrišče zaradi poškodbe. Zamenjal ga je Zlatan Ljubijankić. Domači so se vživeli šele na koncu tekme, ko so imeli kar nekaj odličnih priložnosti. Vendar pa se je zopet izkazal le naš najboljši vratar Samir Handanovič, za katerega se zanimajo mnogi slavni klubi. V Belfastu je bilo tako brez zadetkov. Da pa je Slovenija še v igri, potrjuje tekma med Srbijo in Estonijo, ki se je končala neodločeno.

Slovenijo v nadaljevanju čakajo še štiri tekme, ki bodo še zelo pomembne. V začetku junija bomo v gosteh igrali proti Ferskim otokom, septembra proti Estoniji in Italiji, oktobra pa še s Srbijo v Mariboru.

SKUPINA C, tekme Slovenije

3. junij 2011:
FERSKI OTOKI - SLOVENIJA
(Torshavn)

2. september 2011:
SLOVENIJA - ESTONIJA
(Ljubljana)

6. september 2011:
ITALIJA - SLOVENIJA
(Bari)

11. oktober 2011:
SLOVENIJA - SRBIJA
(Maribor)

Lestvica:

ITALIJA	5	4	1	0	11:1	13
SLOVENIJA	6	2	2	2	7:4	8
SRBIJA	6	2	2	2	8:9	8
ESTONIJA	5	2	1	2	7:6	7
SEVERNA IRSKA	5	1	3	1	3:3	6
FERSKI OTOKI	5	0	1	4	3:16	1

Klara Tomšič

Viri:

<http://www.zurnal24.si/nogomet/nogomet-slovenija-italija-kvalifikacije-ep-2012-stozice-poraz-skupina-c-thiago-motta-gianluigi-buffon-samir-handanovic-206886/clanek>

<http://www.rtvlo.si/sport/preslikave/rlige/svetovno-prvenstvo-zreb-skupin/523>

<http://www.zurnal24.si/nogomet/slovenija-severna-irska-kvalifikacije-ep-2012-ljubijankic-kek-cesar-remi-0-0-brez-napredka-srbija-estonija-1-1-207372/clanek>

SAMIR HANDANOVIĆ

Pravijo, da gorje nogometni ekipi, v kateri je najboljši igralec vratar. A z gotovostjo lahko rečemo, da za našo reprezentanco to ne velja in ji je samo v plus.

Samir Handanović, trenutno eden bolj zaželenih vratarjev v Evropi, se je rodil 14. julija 1984 v Ljubljani. Že kot otrok je sanjal o tem, da bi postal profesionalni nogometaš. Svojo nogometno kariero je začel pri Slovanu, nato pa se kmalu preselil v Domžale. Tam je igral dve sezoni, potem pa je leta 2004 podpisal pogodbo z italijanskim klubom Udinese, kjer še vedno igra in bo tam do junija naslednjega leta tudi ostal. V teh sedmih letih so ga posodili kar nekaj klubom, a se je nato vedno vrnil nazaj v Italijo. Igralec, ki na svojem dresu nosi številko 1, ima tudi bogato reprezentančno kariero. Za Slovenijo je prvič igral 17. novembra 2004 na tekmi proti Slovaški. Od takrat je v naši reprezentanci zbral že 48 nastopov, mrežo pa je branil tudi na lanskem svetovnem prvenstvu.

KARIERA

Leta	Klub	Nastopi
2003-2004	Domžale	7
2003-2004	Zagorje(<i>posojen</i>)	11
2004-	Udinese	121
2005-2006	Treviso(<i>posojen</i>)	3
2006	Lazio(<i>posojen</i>)	1
2006-2007	Rimini(<i>posojen</i>)	39
DRŽAVNA REPREZENTANCA		
2004-2006	Slovenija(do 21 let)	7
2004-	Slovenija	48

Vir: http://en.wikipedia.org/wiki/Samir_Handanovi%C4%87

Vir slike: www.ekipa.org

Asja Emeršič

KOŠARKA - EVROPSKO PRVENSTVO 2011

Letos 31. avgusta bo v Litvi evropsko prvenstvo, ki se ga bo udeležila tudi slovenska reprezentanca pod vodstvom trenerja Božidarja Maljkoviča. Prvič v zgodovini samostojne Slovenije bo naša reprezentanca, tako kot Španija, Srbija in Grčija, nastopila kot nosilka svoje skupine. Na zadnjem evropskem prvenstvu na Poljskem pred dvema letoma so naši košarkarji osvojili odlično 4. mesto, zato tudi letos upravičeno pričakujemo dobre rezultate. Januarja smo bili izžrebani v skupino D, skupaj z Rusijo, Belgijo, Gruzijo, Bolgarijo in Ukrajino. Pred prvenstvom bo naša reprezentanca igrala tudi pripravljalne tekme v Litvi in Španiji, doma pa se bo pomerila s Poljsko, Makedonijo, Črno Goro in Hrvaško, zadnjo tekmo, ki bo 24. avgusta, pa ponovno odigrala proti gostiteljici evropskega prvenstva. Več informacij o prvenstvu lahko dobite na uradni spletni strani:

www.eurobasket2011.org/en/.

ŽREB ZA EVROPSKO PRVENSTVO 2011

SKUPINA A

Španija

Turčija

Litva

Velika Britanija

Poljska

kvalifikant

SKUPINA B

Srbija

Francija

Nemčija

Izrael

Italija

Latvija

SKUPINA C

Grčija

Hrvaška

Črna Gora

Makedonija

Bosna in Hercegovina

kvalifikant

SKUPINA D

Slovenija

Rusija

Belgija

Gruzija

Bolgarija

Ukrajina

Nika Pogorelc

K O Š A R K A

Košarka je danes eden izmed najbolj razširjenih športov na svetu, skozi desetletja in desetletja si je pridobila veliko privrženecv. Čeprav ni veliko ljudi, ki ne bi še nikoli slišali za košarko, pa so redki tisti, ki vedo, kako se je zgodba košarke pravzaprav začela.

Prvo košarko naj bi poznali že Azteki, seveda le na daleč podobno današnji. Vsebovala naj bi krog, postavljen dva metra nad tlemi, in žogo iz kavčuka. Ni veliko verjetno, da bi današnja košarka izvirala iz prastare azteške igre. Je pa dosti bolj zanimivo opazovati, kako je bil šport pomemben za človeka ter ga je spremljal skozi vsa zgodovinska obdobja. Dejstva o obstoju nenavadne indijanske igre z žogo dokazuje bakrorez Dietricha de Briesa iz leta 1603, ki prikazuje indijanska plemena med njihovo igro.

Resnični začetki košarke pa segajo v leto 1891, ko je v Ameriki deloval profesor telesne vzgoje James Naismith, ki še danes velja za očeta košarke. Omenjenega leta se je udeležil seminarja psihologije, ki ga je vodil direktor oddelka za telesno vzgojo na šoli, kjer je bil zaposlen Naismith. Na pobudo svojega nadrejenega si je izmislil novo dvoransko igro, ki je vsebovala elemente ameriškega nogometa, hokeja in nogometa. Na balkon šole je obesil dva koša za nabiranje breskev, cilj takrat devetih igralcev pa je bil vreči nogometno žogo v koš. Košarka se je prijela, začela razvijati in spreminjati, vseeno pa obdržala Naismithova osnovna načela. Leta 1897 je postava s petimi igralci postala standardna. Že leto pozneje je bila ustanovljena prva profesionalna košarkarska liga, imenovana NBL (National Basketball League).

James Naismith

UNION OLIMPIJA

Eden najuspešnejših slovenskih klubov je brez dvoma Union Olimpija, ki je k prepoznavnosti slovenske košarke zagotovo prispeval največ, hkrati pa so njen dres nosili številni legendarni igralci, kot so Ivo Daneu, Peter Vilfan, Vinko Jelovac, Jure Zdovc, Marko Milič, kasneje pa tudi Radoslav Nesterovič, Boštjan Nachbar, Beno Udrih in Goran Dragič.

Vse se je začelo leta 1946, ko so se v okviru društva Svoboda, v ekipo povezali ljubljanski študentje in odigrali svoje prve tekme. Precej časa je bila Olimpija izrazito študentski in prostovoljni klub, kjer so bili košarkarji hkrati igralci, trenerji in graditelji svojega igrišča v Tivoliju, imenovanega »Pod kostanji«. Kmalu so prvič zaigrali v državnem prvenstvu in medtem zamenjali veliko imen, kasneje tudi sponzorjev. V teh letih in vse do leta 1990 so v Olimpiji gojili tudi žensko košarko, ki so jo po tem letu opustili in se posvetili samo moškim ekipam. V tem času so v Olimpiji prvič zaigrali tudi tuji košarkarji (do danes več kot 130), klub pa se je prebil do finalnega turnirja najboljših četverice v Evroligi in pod vodstvom Zmaga Sagadina osvojil 3. mesto v Evropi.

V zadnjih nekaj letih so Olimpijo pestile številne finančne težave. Le nekaj dni pred začetkom letošnje sezone ekipa sploh ni obstajala in nihče ni verjel, da lahko prikaže dobro igro in doseže vidnejše rezultate. Vseeno pa se je moštvo zbralo in osupnilo s svojo predstavo na prvi tekmi Evrolige, kjer je pred domačimi gledalci v novozgrajeni Areni Stožice po podaljškju z rezultatom 95:90 premagalo turškega prvoligaša Efes Pilsen, kjer igra tudi Slovenec Boštjan Nachbar. Sledile so dobre predstave, Olimpija pa je uspela matirati velikane evropske košarke, kot je Panathinaikos, CSKA Moskva, Valencia, Armani Jeans Milano, le za točko pa je morala v Stožicah priznati premoč aktualnemu prvaku Barceloni. Olimpija je dobre predstave nadaljevala v razširjeni Jadranski ligi, imenovani tudi liga NLB, kjer se je uvrstila v zaključni turnir četverice in v polfinalu premagala novomeško Krko. V finalu se je pomerila s srbskim predstavnikom Partizanom in po izredno dvomljivem sodniškem sojenju izgubila. Večer je zaznamoval tudi incident, ko so navijači srbskega kluba brez vstopnic zasedli mesta ljubljanskih navijačev.

Zelo dobro pa v letošnji sezoni igrala tudi Krka. Tako kot Olimpija se je uvrstila v zaključni turnir četverice v NLB ligi (Final four), kot drugi slovenski predstavnik po Unionu Olimpiji pa je slavila tudi v evropskem tekmovanju, in sicer v pokalu Eurochallenge, kjer sta bila trener in center kluba iz Novega mesta izbrana tudi v najboljšo peterico tega tekmovanja.

Viri: spletna stran Uniona Olimpije, wikipedija,
http://kosarka.awardspace.com/zgodovina_kosarke.html

Nika Pogorelc

Slovo od velike šampionke

Kot vas večina že ve, je **Petra Majdič** naša najboljša smučarska tekačica. Oziroma je bila, saj smo pred nekaj meseci izvedeli, da je zaključila svojo športno kariero. Zato smo se odločili, da v tej številki, čeprav je že skoraj poletje, pišemo tudi o njej. O ženski, ki je osvajala visoke rezultate kljub poškodbam in nam bo vsem ostala v lepem spominu.

Petra je s smučanjem na smučeh začela v petem razredu osnovne šole, ko so jo povabili v klub Jub Dol pri Ljubljani. Na mednarodnih tekmovanjih je začela v začetku leta 1998 na tekmi evropskega pokala v Furtwangnu, kjer je bila trinajsta na 5 kilometrov. Na stopničke se je prvič povzpela še istega leta v evropskem pokalu na 10 kilometrov v Gomsu, kjer je bila tretja. Novembra 1999 je debitirala na tekmi svetovnega pokala v Kiru na tekmi na 5 kilometrov, kjer je zasedla 64. mesto. Prve točke pa je dočkala še isto sezono s tridesetim mestom na tekmi v Faluni na 10 kilometrov.

Njen prvi nastop na olimpijskih igrah je bil leta 2002 v Salt Lake Cityju, kjer je na zasledovalni tekmi osvojila sedmo mesto, na 10 kilometrov osmo in v štafeti z reprezentanco deveto. Na Svetovnem prvenstvu v Val di Fiemmeju leta 2003 je dosegla tri uvrstitve med deseterico. Potem so sledile tri naslednje sezone, kjer je dosegala v redu rezultate, a brez vidnejših dosežkov. Ko pa so prišle zimske olimpijske igre v Torinu, se je zbudila in na njih prišla v dobro formo. Dosegla je dve uvrstitvi med prvo deseterico. Po igrah je dosegla svojo prvo šprintersko zmago v Drammnu.

V sezoni 2007/2008 je dobila mali kristalni globus v šprintu, ki ga je naslednje leto dosegla še enkrat. V boju za veliki kristalni globus pa je izgubila proti Justyni Kowalczykovi, s katero sta dobri prijateljici. Naslednje so bile Olimpijske igre v Vancouvru, ki so bile lansko zimo in se jih še vsi sveže spominjamo. Petra je na jutranjem ogrevanju padla v luknjo, a kljub temu z gromozanskimi bolečinami osvojila bron. Po padcu so jo sicer odpeljali v bolnišnico, kjer so ji slikali rebra, a ker ni bilo videti, da bi bila zlomljena, so ji dovolili nastopiti in uvrstila se je v finale. Na cilju se je zgrudila od bolečin, in ko so jo pripeljali v bolnišnico, so ugotovili, da si je zlomila pet reber in utrpela pnevmotoraks (eno rebro ji je predrlo pljuča).

Po tem uspehu ji je čestitalo veliko pomembnih ljudi in prejela je tudi priznanje Terryja Foxa za junaški nastop na igrah. Bila je izbrana tudi za Slovenko leta. Letošnjo sezono je še tretjič osvojila mali kristalni globus in zaključila kariero.

Viri:

<http://www.gea-on.net/clanek.asp?ID=871>

http://sl.wikipedia.org/wiki/Petra_Majdi%C4%8D

<http://www.rtvsl.si>

Alenka Pavšek

Ob zaključku kariere se je poslovila na zanimiv način.

Z bronasto medaljo iz Vancouvra okoli vratu.

Slovenka leta 2010 je s svojim pogumom na Olimpijskih igrah osvojila srca ljudi.

Moji, tvoji, najini

Osebna izkaznica:

zvrst: slovenska družinsko-humoristična TV nanizanka

režiserka: Siena Krušič

scenaristka: Vedrana Grisogono Nemeš

producent: VPK

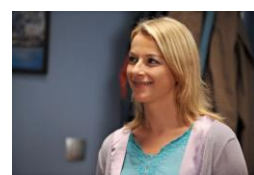
predvajanje: RTV, petek 19.55

Ime je dobila po ameriški komediji s slabimi kritikami Yours, Mine and Ours. Prvega oktobra je prišla na male zaslone in ... očarala gledalce. Gledalke pravzaprav, saj so ugotovili, da je tri četrtine gledalk mlajših od štirinajst let in upokojenk. Kljub temu je to ena izmed popularnejših slovenskih televizijskih nadaljevanj (če ne štejemo NMK, seveda), ki je deležna kar nekaj medijske pozornosti. Nanizanka je na sporedu vsak petek ob 19.55 na prvem programu Televizije Slovenije. Traja kakšne pol ure. Čeprav je ob tistem času na programu kar nekaj drugih uspešnih oddaj, naj bi bila gledanost razmeroma velika. Ponovitve so vsak četrtek ob 14.20, ogled vseh delov pa je možen tudi na spletni strani RTV Slovenija. In kaj je recept za takšno uspešnost?

Prav gotovo zanimiva družinska tema ter simpatični igralci. Med deklicami sta še posebej priljubljena Dana (Kaja Vidmar) in Gorazd (Max Čelar), ki odlično odigrata najstnika, ki se včasih težko sprijaznita z zahtevami odraslih. Starejše gledalke so zelo vesele starih igalskih veterank in veteranov, kot so Janez Hočevnar, Jožica Avbelj in Marjana Breclj. Vsak petek spremljamo razmeroma vsakdanje stvari, ki se dogajajo družini Valič - Gromovih. A prav družinski člani vedno poskrbijo, da vsakdanje stvari postanejo nevsakdanje. Blaž, ločenec in ne ravno uspešen menedžer, je glava družina, ki je odločen, da bo po ločitvi od žene Valerije ponovno zaživel. In to s Polono, ločenko in mlajšo, uspešnejšo in moderno poslovno žensko. Skupaj imata enoletnega otroka Miška (Matevž), ki ga imata oba neizmerno rada. Tu je vse lepo in prav, a kaj, ko ima ona iz prejšnjega zakona z glasbenikom Viktorjem dve hčeri, gimnazijko Dano, ki obožuje ples, in mlajšo Zarjo, navdušeno nad starejšimi fanti in znanstveno fantastiko. Že sestri se med seboj ves čas prepirata, ko pa Blaž zaradi nekaj mesečne odsotnosti bivše žene v novi dom pripelje še svoja sinova, srednješolca Gorazda, velikega osvajalca, in mlajšega Leona, zagretega pianista, se že tako le na videz mirno družinsko življenje pošteno razburka. Valovi postanejo še večji, ko na obisk prideta Polonin oče Jože in Valerijina mama, ki vedno skrbi za svoja vnuka in ne sprejema nove partnerice svojega bivšega zeta. Izkaže se, da sta Jože in Meta imela v mladosti krajšo romanco, ki na stara leta zopet zaživi in to do takšne mere, da se odločita, da bosta jesen življenja preživela skupaj. Njuna poroka dela preglavice tako Poloni kot Valeriji, saj obe skrbi za svoja starša. Vsi pa se žal ne razumejo tako dobro kot onadva. Blaž je noro ljubosumen na Viktorja, ki se sem ter tja oglasi pri Zarji in Dani ter s seboj pripelje svoje dekline, nezakonsko hčer ali pa izgubi spomin. Potem je tu še sosedja Jerca. Njej ne uide noben spor, glasne besede, smeh ali solze in svojimi pikrimi in zoprnimi opazkami nemalokrat situacijo še poslabša. Ko pa jo bolje spoznajo, se izkaže, da je topla in prijazna oseba. Tega pa drug za drugega prav gotovo ne trdijo "bratje in sestre", ki morajo kar naenkrat skupaj preživeti cele dneve. Vzrokov za prepire ne zmanjka in zdi se, da ne bodo nikoli živeli v slogi in med njimi nikoli ne bo sestrške/bratske ljubezni. A z vsakim novim delom se zdi, da so si bližje in bližje. Zdi se mi, da je prav to sporočilo nanizanke: če se potrudiš, imaš lahko dober odnos z vsakim, le želeti si moraš to in ne z odporom gledati nanj. In ... ja, pove nam tudi, da je v tem norem modernem svetu družina še zmeraj pomembna.

BLAŽ - Sebastian Cavazza
Cerar

POLONA - Barbara

META - Marjana Breclj
MUSEVSKI - Peter
JOŽE - Janez Hočevnar - Rifle

VIKTOR - Peter

GORAZD - Max Čelar

DANA - Kaja Vidmar

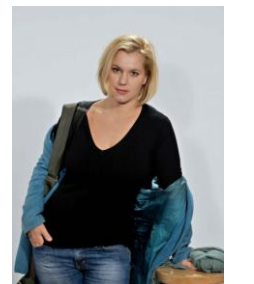
LEON - Anže Lajevc

ZARJA - Neža Lajevc

MIŠKO (MATEVŽ) -
Bruno Šparovec Klofutar

VALERIJA
Karin Komljanec

Viri:
<http://www.facebook.com/pages/Moji-tvoji-najini>
<http://www.rtvlo.si/mojitvojinajini/>

Katja Sluga

INTERVJU Z MAXOM ČELARJEM

*Max Čelar je dijak srednje šole za oblikovanje in fotografijo. Zaslovel je z igranjem v družinski nanizanki *Moji, tvoji, najini*, kjer igra srednješolca Gorazda, ki ni ravno pridne sorte in se rad ozre za lepo punco. Zagotovo vas zanima, kako sem uspela z njim narediti intervju. Za začetek sem ga na Facebooku dodala kot prijatelja. Na mojo srečo me je sprejel. Preden sem naredila intervju, sva se nekajkrat že pogovarjala, vendar je bilo to bolj za šalo. Nato pa sem nekega dne zbrala pogum in ga vprašala, če bi bil pripravljen ustreči mojo veliki želji. Ker je Max zelo prijazen fant, je takoj privolil. Sklenila sva, da se bova pogovarjala preko spletne kamere. Pogovor sva po začetnih tehničnih težavah opravila brez težav, saj je bil sogovorec zelo gostobeseden in tudi zelo dobre volje, saj se velikokrat tudi nasmejal mojim vprašanjem.*

Kdaj si se začel ukvarjati z igralsvom?

Ker je moj oče Miha režiser in scenarist, sem bil nekako že od rojstva povezan z igralsvom. Igranju pa sem se začel posvečati šele, ko sem prišel na osnovno šolo Poljane in sem z veseljem hodil na izbirni predmet gledališki klub ter igral na šolskih prireditvah. Takrat sem ugotovil, da si želim ustvariti igralsko kariero. *(nasmeh)*

Kdo te je navdušil za igranje?

Za igranje sem se navdušil kar sam, saj sem med gledanjem televizije večkrat rekel, da hočem tudi jaz to početi. Seveda pa me je pri tem podpiral moj oče in v osnovni šoli tudi učiteljica za slovenščino ga. Dvornik, ki je videla talent v meni, čeprav nisem imel nobenega igralskega znanja. *(nasmeh)*

Igraš v družinski nanizanki *Moji, tvoji, najini*. Kako je prišlo do tega, da si se prijavil na avdicijo?

Na avdicijo sem bil povabljen, ker sem igral v kratkem filmu »Božična reševalna akcija«, ki ga je režirala ista režiserka kot *Moji, tvoji, najini*. Imeli so me v bazi, mi poslali e-mail, jaz sem prišel naprej v drugi krog in nato dobil vlogo. *(nasmeh)*

Kako je potekalo snemanje?

Snemanje je potekalo zelo organizirano po snemalnih planih. Vsak igralec je imel določeno, kdaj mora biti v kostumu, maski in na setu. Ker pa so bili snemalni plani prilagojeni lokacijam, času igralcev in potrebam najmlajšega člana družine, smo scene snemali pomešano iz različnih delov, včasih tudi do 5 različnih delov na dan, tako da sem včasih že malo zamešal dele med sabo. *(smeh)* Snemanje je potekalo 43 dni od avgusta do 15. oktobra, pred snemanjem pa smo imeli en mesec priprav.

Kako si se razumel s soigralci?

Ne samo igralci, cela ekipa je bila super, prijazna in

vedno so dobro poskrbeli za nas. Igralci smo se res povezali med sabo tudi za kamero, tako da zelo pogrešam ta življenjski slog, ki sem ga imel med snemanjem. Presenetilo me je, da so vsi štirje glavni starejši igralci zelo prijazni in prav nič naduti ali važni. Najbolj sem se zabaval s Sebastianom Cavazzo, ker je res »car«. *(smeh)*

Si se z lahkoto vživel v vlogo Gorazda?

V vlogo Gorazda sem se vživel z lahkoto, ker mi je podoben po nekaterih značilnostih, saj je razumevajoč, nevtralen in neprepirljiv lik, ki se rad od časa do časa »poheca«. Seveda mi je bilo na začetku malo težje, ker še nisem bil navajen in to je tudi vidno v prvih delih nanizanke. Težje kot uprizoritev samega lika je to, da moraš ob tekstu in občutkih, ki jih doživlja lik, upoštevati še cel kup napotkov od režiserja in tonskega mojstra.

Kaj najraje počneš v prostem času? Plezaš kot v nanizanki?

(krohot) Seveda ne plezam, sploh ne maram plezanja, v bistvu ga uvrščam med meni najnezanimivejše športe. Od športov mi je najbolj všeč deskanje na vodi. V prostem času se najraje družim s prijatelji in odkrivam kakšne nove stvari v življenju ali pa razmišljam o kakšnih bizarnih stvareh.

Imaš v šoli kaj prednosti - glede na to, da si slaven?

Profesorji me obravnavajo enako kot ostale dijake, mogoče celo malo slabše, ker nisem ravno pridne sorte. *(smeh)* In če je en tak dijak v razredu z 28 pridnimi puncami, je to kar velik kontrast. *(smeh)*

Kako pa je kaj z oboževalkami? Se ti je pripetila kakšna neprijetna izkušnja z njimi?

Hehe... večina oboževalk je mlajših kot jaz, saj moje vrstnice ob urah predvajanja niso doma, ampak »žurajo«, imam pa veliko oboževalk, starih okoli 10 do 14 let, ki so včasih na Facebooku že kar prevsiljive. V šoli se zame zanimajo punce iz prvega letnika, ki pišejo po stenah, kot da bi bile obsedene z mano. Ampak ta obsedenost ni pristna, zato me take punce, ne zanimajo. Neprijetna izkušnja ... *(premislek)* Uf, ja, enkrat sem bil v Atlantisu s svojo punco in sta me opazili dve punčki, stari okoli 10 let, in mi še celo uro sledili, kamorkoli sem šel, in se hihitali. Počutil sem se, kot da me obkrožajo morski psi. *(smeh)*

Ali misliš, da te ljudje na ulici prepoznajo?

Seveda me prepoznajo, ampak večina od teh je majhnih punčk in starih babic. *(smeh)* Velikokrat se mi zgodi, da me katera od teh na ulici tudi ustavi.

Kako pa tvoji prijatelji gledajo na vse to?

Pravi prijatelji so veseli zame in me podpirajo, veliko pa jih je pokazalo svoj pravi obraz, saj mi zavidajo in me niti ne pozdravljajo več, ko jih srečam. Ampak taki ljudje, polni kompleksov, niso vredni pozornosti, zato sem jih enostavno »izbrisal«. *(širok nasmeh)*

Kaj želiš postati v prihodnosti? Bo kaj povezano z igralsvom?

Po srednji šoli grem na fakulteto za arhitekturo v London. Preden sem si želel postati igralec, sem hotel biti izumitelj in tako sem se sedaj osredotočil na bolj umetniško področje izumljanja in največ idej imam v arhitekturi, tako da si želim izraziti svoje ideje in jih realizirati. V London pa bi šel prav za to, da bi ob študiju hodil še po različnih avdicijah in nadaljeval svojo igralsko kariero.

Imaš kakšnega vzornika in kdo je to?

(premislek) Mah, ne, nimam nobenega vzornika. Vzornik je namišljena kopija mene v prihodnosti z izpolnjenimi vsemi življenjskimi cilji, ki sem si jih zadal.

Klara Tomšič

SLOVENIJA IMA TALENT

Po zelo uspešni prvi sezoni šova Slovenija ima talent je na naše male ekrane prišla tudi druga sezona. Oddajo lahko spremljamo od 20. marca 2011 vsako nedeljo ob 20. uri na POP TV. Tudi novo sezono vodita Peter Poles in Vid Valič, ki sta nam že v prejšnji sezoni postregla z odličnim vodenjem in raznovrstnimi šalami.

Prvim šestim avdicijskim oddajam je sledila še dodatna sedma oddaja, ki je bila namenjena temu, da je žirija, ki jo sestavlja enaka zasedba kot v prejšnji sezoni - Branko Čakarmiš, Lucienne Lončina in Brane Kastelic, še enkrat pretehtala svoje odločitve in potrdila, spremenila ali pa zavrnila vstopnice za polfinale. Avdicijskim oddajam bo sledilo še pet polfinalnih oddaj, ki potekajo v živo, polfinalisti pa morajo ponovno pokazati svoje talente in si z njimi izboriti nastop v finalu. V finale so bo uvrstilo deset nastopajočih talentov in se tako potegovalo za glavno nagrado 50.000 evrov. Videli smo že kar nekaj odličnih talentov, vprašanje pa je, ali bodo po končani oddaji tudi tako uspešni, kot so na primer plesna skupina Maestro, Maja Keuc in akrobatska skupina Dankin Devils. Pustimo se presenetiti!

Zagotovo pa se vsi strinjamo, da sta glavni zvezdi oddaje Slovenija ima talent voditelja Vid Valič in Peter Poles. O njunem humorju sta se prepričali tudi naši sedmošolki Katarina Verbič in Ana Toličič, ki sta se konec aprila podali na POP TV in z njima opravili zanimiv intervju. Preberete ga lahko na naslednjih straneh.

Klara Tomšič

Intervju - VID VALIČ IN PETER POLES

Peter: Joj, koliko vprašanj. Uh. Vau. (*smeh*)

No, če kar začnemo ... Najprej otroštvo in začetki. Kaj sta si želela postati, ko sta bila majhna? So vaju starši podpirali pri tem?

Peter: Jaz sem hotel biti pilot ali stevard.

Vid: Najprej sem hotel biti igravec, nato pa avtomehanik.

Peter: Mene so starši vedno podpirali pri vseh odločitvah, ki sem jih sprejemal, ko sem izrazil željo, da bi šel v glasbeno šolo, so me vpisali, pustili so me, da sem treniral atletiko...

Vid: Pri meni je bilo isto. Vseskozi so me podpirali. Starši so vedno stali za mano. No ja, razen pri avtomehaniku.

Ali so se vama sanje uresničile ali sta si svoj poklic predstavljal drugače?

Vid: Pomembno je, da delam tisto, v čemer uživam. Karkoli počneš v življenju, je preprosto, če to želiš početi in če imaš še dovolj samokritike, da veš, kaj moraš narediti, da boš uspel na svojem področju, tudi res boš.

Peter: Delo ti mora biti v veselje. V tem, kar delaš, moraš najti vedno nove izzive. Že od malih nog sem rad nastopal, seveda si takrat nisem delal ciljev, da bom nekoč voditelj, preprosto rad sem nastopal. Vedno sem se izpostavljaj, nastopal sem tudi na atletskih tekmovanjih in na koncu so mi vse te izkušnje prišle prav.

Kje sta pravzaprav začela?

Peter: Jaz sem v Slovenj Gradcu 6. februarja 1978 začel svoje življenje ... saj sta to mislili?

Vid: A ne v Velenju? Potem si ti Korošec?

Peter: Napol, ja. (*smeh*) Začel sem na televiziji.

Vid: Začel sem v 4. razredu osnovne šole, ko sem nastopil v šolski predstavi.

Peter, ti si bil sprva na RTV Slovenija. Kaj si si od tam najbolj zapomnil? Kaj ti je bilo všeč in kaj ne?

Peter: Ja, res je. Začel sem na nacionalni televiziji. To delo mi je bilo všeč, tam sem se s tem medijem sploh spoznal in se izučil v tej obrti, ki jo sedaj opravljam. Všeč mi je bilo biti del ekipe, ni mi pa bil všeč ta velik sistem, ki je preveč okorel, ni dovolj fleksibilen. Tukaj, na POP tv, je ekipa majhna, če se nekaj dogovorimo, lahko hitro naredimo. Smo na isti valovni dolžini in je zato dosti lažje delati.

Vid ti si stand up komik. Je to težko delo?

Peter: Stati je že težko. (*smeh*)

Vid: Sam vedno uživam... nikoli nisem tega videl kot težko delo.

Kako si zapomniš vse 'fore'? Se ti je že kdaj zgodilo, da si jo pozabil in nisi vedel kaj storiti?

Vid: Zgodi se lahko karkoli, lahko tudi pozabiš tekst, vendar moraš biti tako zelo skoncentriran, da lahko nadaljuješ tudi, če ne najdeš ravno tiste prave besed. Če imaš odnos do tega, kar hočeš početi, in se trudiš, potem se ti take stvari skorajda ne zgodijo. Zato, ker preprosto narediš vse, kar je potrebno.

Kaj vama pomeni slava? Ali vaju na cesti ljudje prepoznajo?

Peter: Ko zjutraj tečem, imam na glavi kapuco ...

Vid: Srečen sem, da sem v Sloveniji, da nisem kakšna svetovna zvezda, tega si ne predstavljam. Že sedaj, ko grem včasih v trgovino, me ljudje ogovarjajo. Po navadi je to »kul« in se pogovarjaš, včasih pa se ti preprosto ne da; no, ti trenutki so k sreči redki. To moraš vzeti v zakup, to spada zraven.

Kako je to, ko se doma vržeš na kavč, prižgeš TV in na njem zagledaš sebe? Kako sta to sprejemala na začetku in kako to sprejemata danes?

Peter: Na začetku sem se res zelo težko gledal, ker se v tisti vlogi, ki sem jo delal, nisem znal »naštimiti«. Takrat sem se še učil, motila me je tišina v studiu, ljudje so mi govorili, kako naj se obnašam. S časom sem se seveda že lažje gledal, ker sem vedel, da sem to jaz, takšen, kot sem.

Vid: Kaj posebej se na televiziji nisem gledal. Ko sem se, sem se gledal bolj analitično: se pravi ali sem ali nisem naredil dobro.

Če pogledamo šov »As ti tut notr padu?!«: v njem sta voditelja Bizovičar in Zrnc preklinjala, čeprav je bila to družinska oddaja. Ljudje so se menda pritoževali zaradi tega in gledanost je začela padati. Kaj si vidva mislita o preklinjanju na televiziji, sploh če je to mladinska oziroma družinska oddaja.

Vid: As ti tut notr padu?! ni bila mišljena kot družinska oddaja, to so pričakovali ljudje, ker je bila v nedeljo zvečer. Mislim, da sta Zrnc in Bizovičar že s prvo oddajo lepo pokazala, kakšna bo. To je bila nova oddaja za nove generacije. Delali so mešanico med pogovorno in večerno oddajo, gledalci so imeli to radi, tudi zato, ker je bilo v njej veliko skečev. Je pa bilo težko vsak teden delati dvourni oddajo.

Peter: Ja, oddaja je zahtevala ogromno dela, zato vsaka čast obema.

Vid: Ja, res. Kar se tiče kletvic, je pa pri teh kritikah tudi malo hinavščine. Skoraj vsak človek kdaj malo preklinja.

Kaj si mislita o lanski zmagi Line? Se vama zdi, da bi bilo bolje, da bi zmagala Maja ali kdo drug?

Vid: Marsikdo bi si v finalu zaslužil zmago. To, da je zmagala Lina, je bila taka lepa romantika celotnega šova – to, da smo odkrili tak majhen čudežek, ki tako lepo poje.

Peter: Vsi tisti, ki so nastopali, ki so kaj pokazali, so od šova tudi nekaj odnesli. Mnogi že nastopajo, tudi na evropskih odrih – Maestro, Maja Keuc na Evroviziji ... Pri tem je treba gledati dolgoročno ne zgolj glavno nagrado.

Kakšni se vama pa zdijo taki »posebni talenti«. Takšni, ki se valjajo po steklu, ugašajo čike na jeziku in podobni? Kakšna se vama zdi letošnja oddaja?

Peter: Meni je všeč ta njihov pristop, ko rečejo to znam, to bom pokazal – tak sem. Ni prenarejanja, če

zna ugasnit čik, ga pač ugasne, pa če je to komu všeč ali ne. Pa tudi šov naredijo zanimiv.

Vid: To, da se valjaš po steklu in se ti res nič ne zgodi, to je tudi ena večšina, talent. On je pač prišel pokazat to, česar ne zmore vsak.

Peter: No, pa naredita vidve to. Vama razbijem steklenico? *Smeh*

Ana: Steklenico znam tudi jaz razbiti.

Peter: To zna vsak! Drugače pa mi je letošnja oddaja še bolj všeč.

Kateri talenti so pa vama najbolj všeč. Tisti, ki plešejo, ali tisti, ki pojejo?

Vid: Težko je reči, kaj je boljše - ali samo petje ali ples. Važno je, da človek s tem talentom, ki ga ima, pride s takšno energijo, da zapolni prostor.

Peter: Mora ti pokazati novo dimenzijo tega, kar dela. Če poje, da poje dobro, če pleše, da pleše drugače, nad povprečjem ... da je talent v tem, kar počne.

Imata kakšne načrte za pozneje?

Oba: Zdaj greva snemat Talente.

Peter: Zvečer grem pa v Maribor. *smeh*

Vid: Po koncu oddaje Talenti grem za en mesec surfat.

Imava še eno vprašanje, bolj prošnjo. Sošolci in prijatelji so nama prinesli vajini fotografiji in si želijo vajina avtograma. Lahko prosiva?

Peter: Ja, seveda, ni težav.

Dava slike na mizo.

Peter: Joj, ste pa našli slike. To so lanske! Kje pa se podpiševa? (*smeh*)

Katarina Verbič in Ana Toličič

V I K T O R J I 2 0 1 0

Viktorji so nekakšni slovenski Oskarji, pravijo. Prestižna nagrada, ni kaj, a ni odskočna deska tako kot čez lužo. Je sicer potrdilo, da dobro delaš in da te imajo bralci/poslušalci/gledalci radi, a v zaton lahko potoneš tudi, če jih imaš doma na polici sto. Kljub temu je to vsakoletni trenutek, ko se zbere slovenska zvezdniška smetana in čas, ko imajo novinarji polne roke dela. Poln pa je tudi rumeni tisk: Kaj bo oblekla ta in ta misica? Koga bo pripeljal s seboj tisti igralec? ... In tako naprej v neskončnost, do trenutka, ko »slavni« prihajajo z velikimi črnimi avtomobili in se sprehodijo po rdeči preprogi ter se nastavljajo bliskavicam. Nato sledi prireditev in čez teden dni že vsi pozabimo, katera lepota je zgrešila barvo torbice in kdo je dajal neprijetne komentarje.

Sama sem imela to srečo, da sem to leto dobila priložnost, da po bližje spoznam zvezdniški blišč, se za trenutek potopim v svet slave ... No, bodimo realni. Če povem po pravici, pol ljudi sploh nisem prepoznala! Sem ter tja kakšnega, ki pa se je držal bolj zadaj. Na imenitni rdeči preprogi so se šopirili le ljudje, za katere sem prvič slišala, a sem predvidevala, da so kakšne misice, ki se trudijo peti/igrati/oblikovati. No, čeprav moram priznati, da s trenutno sceno nisem ravno najbolj seznanjena, menim, da slavni niso le tisti, ki se zaradi popivanja pozno v noč in sončenja zgoraj brez redno pojavljajo v rumenem tisku. Slavni so ... Kaj sploh pomeni biti slaven v tej majhni Sloveniji?

»Viktorji so najprestižnejše slovensko priznanje na področju medijev in popularne kulture,« je zapisano na njihovi spletni strani. Kako pa se je vse skupaj začelo? S Stopom. Ta revija za prosti čas, ki ima pregled nad televizijo, filmi, zabavno glasbo, pa tudi gledališčem, radiem in ostalimi trendi, vsako leto izbere nominirance in organizira Viktorje. Začetki Viktorjev segajo že v zgodnja osemdeseta leta. Revija Stop je leta 1982 ob petnajstletni obletnici izhajanja izbirala osebo meseca. Naslednje leto so začeli podeljevati nagrade za uspehe in spodrsllaje – Limone in Viktorje. Graje so kmalu ukinili, pozitivne nagrade pa so ostale v obliki abstraktnega očesa. Podeljevali so jih po diskotekah, na gradu in od leta 1994 v Cankarjevem domu. Takrat je prireditev doživela prelomnico, saj so jo začeli prenašati v živo prek televizije in radia; tako je dobila sedanjo podobo. Že vse od začetkov je bila to priljubljena kulturna prireditev z veliko gledalci.

Kako pa Viktorji sploh potekajo? No, uro pred pričetkom prireditve se začne paradiranje po rdeči preprogi. Nato se slavni »pokupčkajo« in pogovarjajo ter dobijo pijačo, ki je navadni smrtniki nismo deležni. Pet do osmih se začnejo počasi premikati proti dvorani. Začelo se je točno in za uvod so nam najprej nekaj zaplesali. Nato pa sta prišla voditelja – Pižama (Boštjan Gorenc) in Fata (Lucija Čirović) ter nas zabavala. Na komike se ravno ne spoznam, a meni nista bila všeč. Preprosto nista se mi zdela smešna. Moje mnenje. Sploh pa se mi zdi, da po odlični lanskoletni predstavi

Tadeja Toša in še prej Jurija Zrneca ni lahko prekositi teh voditeljev. Nekje je pisalo, da so predstavo rešili podeljevalci kipcev, kar lahko potrdim. Nekateri so bili prav posrečeni, a najbolj sta izstopala Jurij Zrnc in Marika Savšek. Norčevala sta se drug iz drugega in nas spravljala v smeh. Nekateri celo trdijo, da sta zasenčila voditelja. Med zabavnimi in izstopajočimi podeljevalci so bili še: Sandi Šalomon in Jože Činč, Tilen Artač in Ana Marija Mitić, Iva Krajnc in Gojmir Lešnjak Gojc, Nataša Briški in Jani Muhič, Miha Knific in Silva Čušin, Tadej Toš, Gramophonedzie in Bilbi. Glasbene točke so se mi zdele še kar v redu, pravijo, da so bile po okusu Dragana Buliča, lanskoletnega dobitnika Viktorja za življenjsko delo, ki na takšnih prireditvah zahteva slovensko glasbo. Sama prireditev kot celota mi je bila všeč. Ne bom pametovala, kaj vse bi se dalo popraviti, ker o tem nimam pojma. Rečem lahko le, da je bil prijeten večer. Po Viktorjih, ki so se končali ob pol enajstih, je sledila afterparty za izbrance. Jaz sem bila že čista »koma« in sem komaj zaznala Majo Keuc in Aleša Zalarja, ki sta se z roko v roki sprehajala po preddverju Cankarja. Pa me ni preveč skrbelo. Naslednji dan bom šla v trgovino, si nakupila nekaj tabloidnih časopisov in čez eno uro bom informirana o njuni zvezi: kdaj sta se zaljubila, kaj sta se pogovarjala ob prvem srečanju, kaj je imela oblečena ona in kaj on, kdaj sta se prvič poljubila, kako na njuno romanco gleda minister Zalar ... Hja, taka je naša mala Slovenija. Imamo malo zvezd, ki se jim zgodijo male stvari, vsi pa poročajo na veliko. Ampak ... saj so slavni, mar ne? Kaj že pomeni biti slaven?

Prejemniki Viktorjev

- **Strokovni viktorji:**
 - za najboljšo informativno TV-oddajo: Odmevi
 - za najboljšega voditelja informativne TV-oddaje: Darja Zgonc
 - za najboljšega voditelja zabavne TV-oddaje: Sašo Hribar
 - za obetavno medijsko osebnost: Ana Tavčar
 - za najboljšo igrano TV-oddajo: Pisma iz Egipta
 - za najboljšo zabavno TV-oddajo: Slovenija ima talent
 - za najboljšo dokumentarno TV-oddajo: Dosje: Gradimo suženjstvo
 - za najboljšo otroško in mladinsko TV-oddajo: Muzikajeto
- **Viktorji popularnosti:**
 - za najboljšo TV-osebnost: Boštjan Romih
 - za najboljšo TV-oddajo: Slovenija ima talent
 - za najboljšo spletno stran: 24ur.com
 - za najboljšega glasbenega izvajalca: Jan Plestenjak
 - za najboljšo radijsko postajo: Radio Center
 - za najboljšo radijsko osebnost leta: Denis Avdič
- **Viktorja za posebne dosežke:**
 1. Režiser Miha Hočevar za film Gremo mi po svoje, ki je postal najbolj gledan slovenski film v zgodovini
 2. Režiser Klemen Dvornik za spletni serijo Prepisani
- **Viktor za življenjsko delo:** Janez Hočevar - Rifle

Katja Sluga

OD NIČESAR DO PRESTIŽA – OSKARJI SKOZI ZGODOVINO

Danes eno najbolj razvpitih filmskih nagrad so prvič podelili leta 1928. Oskarja za najboljšo moško vlogo je tako kot prvi prejel Nемеc Emil Jannings. Ker se je po koncu snemanja v Ameriki, za vedno vračal v domovino, mu je Akademija kipec podelila kar štiri dni pred uradno slovesnostjo. Sama Akademija filmskih umetnosti in znanosti je bila ustanovljena le leto prej, podeljevanje nagrad pa še zdaleč ni bila njena primarna naloga. Ukvarjali so se z iskanjem prostorov za sedež organizacije, izdajanjem publikacij, ustanavljanjem knjižnice, veliko preglavic pa jim je povzročal tudi spor med različnimi skupinami filmskih delavcev.

Prva podelitev je bila zaradi tega skromna. Zbralo se je okoli 270 gledalcev, od tega jih je bila polovica članov Akademije, ostali ljubitelji filma pa so morali za vstopnico plačati 5 dolarjev. Dobitniki so za svojo zmago vedeli že mesec dni prej, podelitve pa niso spremljali nobeni mediji. Zato pa je bila veliko bolj odmevna slovesnost naslednje leto, ki si je na lokalnem radiu že izborila enourni neposredni prenos.

Prva leta so nagrade podeljevali za dve pretekli leti in upoštevali vse filme, nastale v tem obdobju. V začetku so se zbirali v hotelskih dvoranah, kasneje pa so se preselili v gledališča. Leta 2002 so izključno za podelitev oskarjev odprli Kodak Theatre.

Prepoznavnost Akademije in njihovih nagrad je skozi leta rasla in kmalu so se v javnosti pojavile govornice o goljufijah pri štetju glasov. Od takrat naprej glasove zanjo prešteva podjetje PricewaterhouseCoopers, ki je zadolženo tudi za pripravljanje znamenitih kuvert. Te so sicer uvedli šele leta 1941, saj so do takrat zmagovalci že prej vedeli, da so dobitniki. Danes prejemniki oskarjev veljajo za ene izmed najbolj varovanih podatkov v vsej filmski industriji.

Podelitev je nazadnje dobila svoj prostor tudi na televiziji, leta 1953 pa jo je prvič neposredno prenašala ameriška družba NBC. Danes je takoj za finalom ameriškega nogometa najbolj gledan program v ZDA. Gledanost oskarjev so prvič merili leta 1967, leta 1974 pa so pričeli tudi s štetjem gledalcev. Največ so jih našteali leta 1998 (nominiran je bil Titanik), ko si je prireditev ogledalo povprečno 55,2 milijona ljudi.

ZANIMIVOSTI

Nihče ne ve natančno, kako so prestižne filmske nagrade dobile svoj vzdevek. Najbolj znana razlaga pravi, da ga je tako poimenovala knjižničarka na Akademiji Margaret Herrick, ki je izjavila, da jo spominja na njenega strica Oscarja. Ime se je prijelo in do leta 1934 postalo že tako znano, da ga je v zahvalnem govoru uporabil tudi Walt Disney. Kasneje so se sprožili manjši prepiri, kdo je v resnici avtor vzdevka, najglasnejša pa je bila igralka Bette Davis, ki je trdila, da je ime prva uporabila ona, v zahvalnem govoru leta 1935, torej eno leto kasneje. Trdno pa drži dejstvo, da je Akademija leta 1939 vzdevek uradno prevzela, ta pa je skupaj s kipcem postal njen zaščitni znak. Kipec predstavlja viteza s križarskim mečem, ki stoji na roli filma, s petimi zarezi. Te predstavljajo pet prvotnih vej filmske industrije: režiserje, igralce, scenariste, producete in tehnike.

Priprave na glasovanje se začnejo že novembra (podelitev je februarja), ko filmski studii oziroma samostojni založniki pričnejo promovirati svoje filme. Zaradi vse bolj vsiljivih delovanj je Akademija sprejela zakon, ki dovoljuje izključno le pošiljanje DVD-ja 5800 upravičencem do glasovanja, kakršnokoli navezovanje stikov pa je prepovedano.

Nominiranci so znani dober mesec pred podelitvijo. Listke z imeni zmagovalcev vodi preštevanj vstavita v kuverte, obložene s posebno folijo, jih zapečatita in do podelitve spravita v sef. Zmagovalce se za vsak primer, če bi šlo kaj narobe, naučita tudi na pamet. Na dan podelitve se vsak po drugi poti, z oboroženim spremstvom odpravita na prizorišče, kjer med podelitvijo stojita vsak na svoji strani odra in podeljevalcem osebno izročata zaupne kuverte. Glasovnice po končani podelitvi hranijo še pet, če bi se kdo pritožil in zahteval ponovno štetje. Do zdaj takšnega primera še ni bilo.

Le trem filmom je uspelo prejeti 11 oskarjev, kar je tudi največ (Titanik – 1997, Ben-Hur – 1959, Gospodar prstanov: kraljeva vrnitev - 2003).

Zmagovalni filmi z zlato peterico (režija, film, scenarij, igralec in igralka) so prav tako samo trije: Let nad kukavičjim gnezdrom (1975), Ko jagenjčki obmolknejo (1991) in It Happened One Night (1934)

Prva leta je veljalo, da je lahko nominiran katerikoli film, ne glede na to, koliko let prej so ga posneli. Tako je bil med drugimi nominiran tudi film Charlja Chaplina 11 let kasneje, ko je bil tudi prvič predvajan v ZDA. V času nastanka je bilo njegovo predvajanje namreč prepovedano, saj so Američani Chaplina povezovali s komunizmom. Po tistem je bil film lahko nominiran največ v starosti dveh let.

LETOŠNJI OSKARJI

Voditelja: Anne Hathaway in James Franco
 Najboljši film: Kraljev govor (režija Tom Hooper)
 Najboljši igralec: Colin Firth (Kraljev govor)
 Najboljša igralka: Natalie Portman (Črni labod)
 Najboljša režija: Tim Hooper (Kraljev govor)
 Najboljši igralec v stranski vlogi: Christian Bale (Borec)
 Najboljša igralka v stranski vlogi: Melissa Leo (Borec)

VIR:

In oskarja dobi ... (siol.net blog)
<http://oskarji.blog.siol.net/nagrade/5-podelitev-oskarjev/>

Nika Pogorelc**EVROVIZIJA**

Letos je na 56. izboru za evrovizijsko popevko sodelovalo kar 43 držav, med njimi je bila seveda tudi Slovenija. V prvem predizboru, ki je potekal v düsseldorfski Areni Esprit 10. maja 2011 se je predstavilo 19 sodelujočih držav, med temi so bile Poljska, Norveška, Albanija, Armenija, Turčija, Srbija, Rusija, Švica, Gruzija, Finska, Malta, San Marino, Hrvaška, Islandija, Madžarska, Portugalska, Litva, Azerbajdžan in Grčija. V drugem predizboru 12. maja pa so tekmoval Bosna in Hercegovina, Avstrija, Nizozemska, Belgija, Slovaška, Ukrajina, Moldavija, Švedska, Ciper, Bolgarija, Makedonija, Izrael, Slovenija, Romunija, Estonija, Belorusija, Latvija, Danska in Irska.

Glasovanje je potekalo preko mobilnih in stacionarnih telefonov, ki pa je bilo v razmerju 50:50 med ljudstvom in strokovno komisijo. Le 10 izmed vsakega predizbora jih je bilo izbranih za veliki finale, med katerimi je bila na drugem predizboru Slovenija kar na tretjem mestu. Tako so se v finalu med seboj pomerile izbrane pesmi, med katerimi je tudi pet takšnih, ki niso sodelovale na predizborih, ampak so bile imele že vnaprej zagotovljeno sodelovanje v finalu (Španija, Nemčija, Velika Britanija, Francija, Italija).

Na velikem finalu 14. maja je bil izid naslednji: zmagal je Azerbajdžan z veliko prednostjo pred Italijo in Švedsko. Slovenija pa se je uvrstila na odlično 13. mesto, ki smo ga vsi zelo veseli.

KRALJEV GOVOR

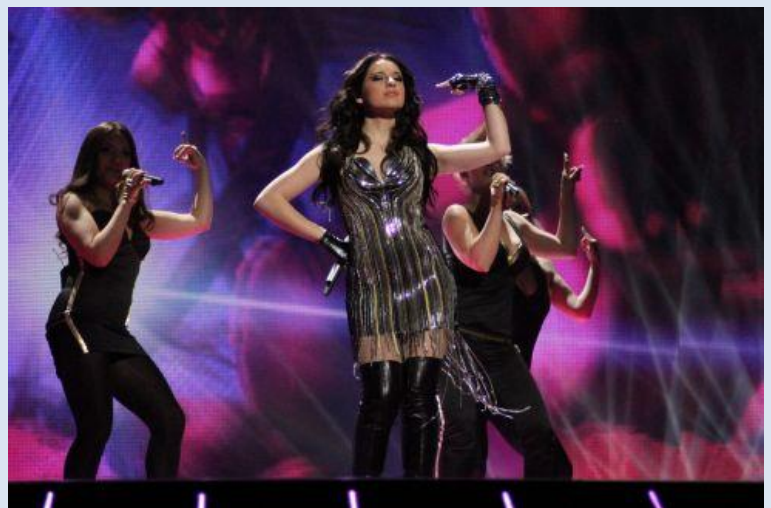
Film prikazuje težko življenje mladega angleškega princa, čigar starejši brat se je zaradi poroke odpovedal prestolu, pustil na cedilu krono in jo prepustil jecljajočemu Georgu VI. Ta je imel razen težav z govorom tudi velik strah pred javnimi nastopi, njegov oče pa mu ni nikoli pomagal z lepo besedo, saj je mislil, da ga je strah pred odgovornostjo. Georgova žena Elizabeth je možu poskušala pomagati in je iskala strokovnjaka za njegove govorne hibe. Našla je avstralskega igralca Lionela Logua, ki sicer ni bil zdravnik, a je s svojimi nenavadnimi igralskimi metodami le ozdravil mladega kralja.

Medtem ko se je George spopadal s svojimi težavami, pa se je njegov starejši brat Edward, ki se je na vsak način hotel poročiti z že dvakrat ločeno Američanko, cesar cerkev ni podpirala, odpovedal prestolu in kraljeve dolžnosti predal bratu. Kmalu je umrl tudi njun oče, George V, a časa za žalovanje ni bilo, saj se je druga svetovna vojna naglo bližala Angliji. Potrebno je bilo tudi sestaviti tradicionalni božični govor, kar je bil za Georga največji izziv doslej. A z veliko vaje in vztrajnosti, je kralj opravil svojo zgodovinsko dolžnost in izvedel govor brez jecljanja.

Film Kraljev govor temelji na resničnih dogodkih, ki znajo biti od časa do časa malce zapleteni. A če poznamo zgodovinsko ozadje, je film res odličen, predvsem zaradi značilno angleških dialogov in humorja. Igralci so bili odlični in mislim, da so se med snemanjem res potrudili. Še predvsem izredna se mi je zdela scena, ko je Lionel učil Georga VI metod za sproščanje, saj se vidi, da so se za ta prizor še posebej potrudili.

Liza Močnik

Vir slike:

http://upload.wikimedia.org/wikipedia/en/a/a0/Kings_speech_ver3.jpg**Anja Čas**Vir: www.evrovizija.com

VAMPIRSKA AKADEMIJA

Kjer se saga Somrak konča, se VA začne. In se ne konča le pri poljubu.

Zadnje čase so vampirji izredno priljubljeni. Tako v filmu, na televiziji in tudi v knjigah. Samo nekaj primerov: televizijska nadaljevanka Vampirski dnevnik, knjige Hiša Noči, Vampire Knight, Vampire Mine, Rdeča kri, Somrak, Mlada luna, Mrk, Jutranja zarja ... Najstniki so na vampirje popolnoma nori. Prav gotovo je za prodajno uspešnico to najboljša tema.

Pred nekaj leti se je vsemu naštetemu pridružila še VAMpirska serija knjig VA (Vampiriska Akademija – Vampire Academy) avtorice Richelle Mead. Prvi del sem vzela v roke v dvomih, saj me je Stephe Mayer (Somrak) pustila hladno, nad Hišo noči pa sem bila popolnoma razočarana. Skrbi so bile odveč, saj so knjige VA ene izmed najljubših, prav gotovo pa so najboljše med romani z vampirsko vsebino. Bralcev ne sme zavesti »znanstveno fantastična« vsebina, saj se pod videzom še ene plehke vampirske knjige skriva rahločutna in fantastično opisana ljubezenska zgodba. Od nekdanj sem oboževala ljubezenske zgodbe. 6 knjig VA opisuje ljubezen med različnimi književnimi osebami. Pestrost in žlahtnost ji dajejo številni napeti dogodki, smrtno nevarne situacije, obilica čustev, preobrati in čarobni svet vampirjev. Zgodba je postavljena v tretje tisočletje v Montano (večinoma). Vampirski svet, sestavljen iz treh ras. Najprej imamo tukaj vampirje, moroje, ki se specializirajo za enega od štirih elementov in se prehranjujejo s krvjo. Varujejo jih dampirji, močni in sposobni pol vampirji in pol ljudje, ki so od obeh ras podedovali najboljše gene. So varuhi in skrbijo za varnost morojev. Njihovi najhujši sovražniki pa so strigoji, neživa bitja, ki so nastala z ugrizom ali ubojem živega bitja. Nimajo magije in ne morejo na Sonce. Pijejo človeško kri, zelo radi pa se posladkajo s krvjo morojev. Vsi se uspešno skrivajo pred ljudmi, pa čeprav se srečujejo na vsakem koraku. V vampirskem svetu vladajo kralji in kraljice ter plemiški svet, sestavljen iz 12 plemiških družin. Moroji in dampirji se izobražujejo na šolah. Dampirji se urijo za varuhe, moroji pa se učijo uporabljati svoj element.

Glavna junakinja Rose Hathaway je privlačna dampirka, bodoča varuhinja. Obiskuje akademijo Sv. Vladimirja. Je zelo vročekrvna in strastna. Mnogokrat se trudi, da bi umirila svojo vihravost, a ji le redko uspe. Njena najboljša prijateljica je morojka Lisa, ki se specializira za peti element, duh. Z njim lahko zdravi ljudi, obuja od mrtvih in ima močno prisilo. Duh jo dela šibko in ji povzroča duševne motnje. Vseh šest knjig se vrte okoli Rose. Prikazujejo nam njeno življenje varuhinje, obveznosti in odgovornosti, ljubezenske težave, prijateljstva, boj z mračnimi silami ... Pet knjig je pri nas že izšlo, šesto in zadnjo o Rose pa oboževalci še čakamo. Po knjigi naj bi začeli snemati film, a to so za zdaj le velike želje oboževalcev. Meni pa se zdi, da film ni potreben, saj bi ga knjige v vsakem primeru zasenčile. Čeprav ne maram vampirjev, zombijev in vseh ostalih nadnaravnih bitij, še posebej v knjigah, sem to tukaj preprosto spregledala in knjige prebrala »na dušek«. *Preberi, ne bo ti žal. Priporočam ti le, da začneš s prvim delom in ne z nadaljevanji.*

Katja Sluga

Avtorica: Richelle Mead

V knjigi piše, da je Richelle Mead ponočnjakinja in čudakinja, ki rada kupuje obleke, ki jih nikoli ne obleče, poskuša nove koktajle, potuje in gleda resničnostne oddaje. Ima bujno domišljijo in slovi po izjemnem poznavanju folklorne in običajev. Kot pisateljica je zelo nadarjena, saj pripoveduje zanimivo in napeto. Pisala je že za različne časopise, a VA je prva stvar, ki si ji je posvetila s telesom in dušo. Za svoje delo je dobila nagrado Zveze ameriških knjižnic. V zelo kratkem času je postala milijonarka, saj se knjige odlično prodajajo. A sama pravi, da ji je bolj od denarja pomembna podpora oboževalcev, ki jih ima izjemno rada in jo spodbujajo pri ustvarjanju nadaljevanj.

Richelle Mead: VAMPIRSKA AKADEMIJA

1. knjiga: Vampiriska akademija
2. knjiga: Ledeni ugriz
3. knjiga: Poljub smrti
4. knjiga: Krvna zaveza
5. knjiga: Klic duha
6. knjiga: Zadnja žrtev

Vampiriska akademija 1

Uporniška in zapeljiva junakinja, smrtonosni ugrizi, oživljanje mrtvih in poleg vsega tega še vsakdanje mladostniške težave.

Rose je sedemnajstletna najstnica, ki je skupaj s svojo najboljšo prijateljico pobegnila z akademije. A Rose in Lisa Dragomir nista navadni najstniki. Rose je pol vampirka - dampirka, Lisa pa morojka (vampirka). Lisa ima veliko težav z duševnim zdravjem. To je tudi razlog, da sta pobegnili, saj je Rose njena varuhinja in skrbni zanjo, odkar so njeni starši mrtvi. Po dveh letih beganja po ZDA ju ujamejo in odpeljejo nazaj na akademijo Sv. Vladimirja, kjer ima Rose dodatne ure s čednim mentorjem Dimitrijem. Vanj se zaljubi in to ji povzroča veliko težav. A zdaj Rose nima časa za ljubezenske težave, saj se Lisa kmalu znajde v življenjski nevarnosti – njen stric Viktor Daškov je bolan in želi, da ga Lisa pozdravi. To jo zelo utruja, zato tega ne želi. Viktor jo muči in prijateljica trpi. Rose mora združiti moči z Lisinim fantom Christianom (ne mara ga!) in Dimitrijem in rešiti še zadnjo potomko družine Dragomir.

Tina Sluga, 5.b

Ledeni ugriz 2

Življenje Rose Hathaway se resno zaplete. Njen čedni mentor Dimitrij je vrgel oko na neko drugo, Rosin sošolec Mason pa je vanjo zatreskan do ušes.

Rose Hathaway je imela resno ljubezensko krizo. Njen čedni mentor Dimitri se je zaljubil v drugo, medtem ko je bil Mason, Rosin najboljši prijatelj, do ušes zaljubljen vanjo. A ko so napadli strigoji, je morala najstnica pozabiti na svoje probleme. Strigoji nimajo čustev in se krepijo z vampirsko krvjo. Imajo izjemne reflekse ter nečloveško moč. Akademijo so po napadih še bolj zaščitili, pojavil so se številni izkušeni varuhi, med njimi tudi Rosina mama Janine Hathaway. Učence akademije so za zimske počitnice odpeljali na bogato okrašeno zimovišče, kjer so se imeli krasno. Smučanje se je ravno bližalo koncu, ko so se trije Rosini sošolci odločili, da se bodo maščevali strigojem. Pobegnili so iz brunarice in se odpravili na mesto, kjer so bili morilci nazadnje opaženi. Rose in Lisin fant Christian sta morala združiti moči in sta jih poskusila rešiti. A načrt ni uspel in hudodelci so jih ujeli. Mlada vampirka je morala zbrati ves svoj pogum in pamet, da je rešila vse svoje prijatelje. S tem je sicer ogrožala svoje življenje, a ji je bilo vseeno. Plan ji tudi tokrat ni uspel v celoti. Strigoji so ubili njenega prijatelja Masona. Krivi se za njegovo smrt in je še dolgo žalostna ter pretresena.

Tina Sluga, 5.b

Poljub smrti 3

Prišla je pomlad in Rose Hathaway se približuje maturi na Akademiji svetega Vladimirja.

Odkar je nam že znana junakinja Rose Hathaway ubila prva strigoja, se ni počutila ravno najbolje. Dozdevalo se ji je, da videva duhove in prepričana je bila, da se ji meša. Poleg tega so na šoli začeli s terensko vajo. To je bila vaja, ki jih je pripravila na resnično življenje. Po šolanju bi vsak dampir, pol človek pol vampir, dobil svojega vampirja oziroma moroja. Postal bi njegov varuh, ga branil pred strigoji in mu sledil na vsakem koraku. Rose je že v naprej vedela, da bo morala varovati svojo najboljšo prijateljico Lis, a za terensko vajo so ji dodelili Christiana, Lisinega fanta. Za mlado varuhinjo je bilo prvih nekaj tednov vaje zelo prijetnih. Odlično se je razumela s prijatelji in varovanje ji je šlo dobro od rok. Najboljše od vsega pa je bilo to, da se je njen mentor Dimitri odločil, da je že dovolj odrasla za resno zvezo. Tik pred koncem šolskega leta pa so akademijo napadli strigoji. Vsi zadnji letniki in učitelji so se morali boriti ter se s tem tudi žrtvovati za šolo. Ko je sonce vzšlo, so se napadalci sicer umaknili, saj so se bali svetlobe, a s seboj so vzeli tudi nekaj študentov. Šolski bojovníki so se odločili, da bodo rešili ujetnike ter se odpravili za strigoji. Spet so se začeli bojevati. Tokrat so izgubili več varuhov med njimi tudi Dimitrija. Ko je Rose izvedela, da se je spremenil v strigoja, je pustila vse svoje prijatelje ter odšla ubit moškega, ki ga je ljubila.

Tina Sluga, 5.b

Krvna zaveza 4

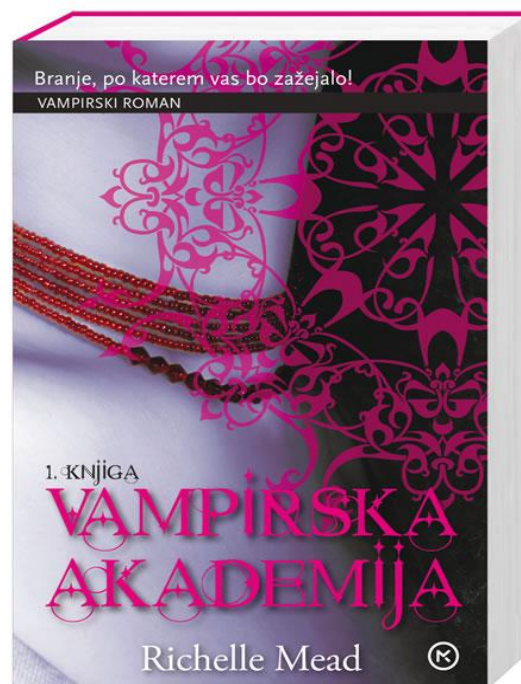
Za Rose Hathaway nič več ne bo tako, kot je bilo. Strigojski napad na Akademijo je v temeljih zamajal morojski svet.

Klic duha 5

Rose Hathaway se je vrnila k prijateljici Lisi na Akademijo svetega Vladimirja.

Zadnja žrtev 6

Rose se je zaradi krivične obsodbe znašla za zapahi in grozi ji smrtna kazen.

Viri:

http://www.mladinska.com/vampirski_akademija/1_knjiga_vampirski_akademija

KOALA

Koala je rastlinojeda žival, ki izvira iz Avstralije. Spada v razred sesalcev in nižji razred vrečarjev. Živi na evkaliptovih drevesih in se z mladimi vršički omenjene rastline tudi hrani. Ti vršički vsebujejo mamillo, zato koale spijo tudi do 19 ur na dan, nameščene na veje evkalipta. Odrasla žival, ki ima maso 9 kilogramov, mora pojesti vsaj 1 kilogram evkaliptovih vršičkov na dan. Ker imajo ti listi majhno hranljivo vrednost, je nujno, da življenjski prostor koale obsega vsaj 1 hektar.

V dolžino lahko koala zraste tudi do 70 centimetrov, njena življenjska doba pa je 10-14 let. Spolno dozori, ko doseže starost dveh let. Če ima samica dovolj hrane, lahko skoti enega mladiča na leto. Te živali so samotarke, vendar pa se v času parjenja združijo v manjše skupine in s tem privarčujejo energijo. Približno 5 tednov pozneje samica skoti enega slepega in golega mladiča, velikega 1 centimeter. Ta se nato popolnoma razvije v vreči na trebuhu, kar pa traja približno pol leta. Potem ga samica nosi na svojem hrbtu, dokler ni mladič star eno leto in mora postati samostojen.

Zaradi človeka, ki jih ogroža z izsekavanjem gozda in gradnjo novih mest, so koale vedno bolj na robu preživetja. Ogrožajo jih tudi pogosti požari, pred katerimi se okorne in počasne koale ne morejo skriti, ter velike prometnice, ki potekajo skozi državo. Pred prvim priseljevanjem Evropejcev v Avstralijo je bilo koal več kot 10 milijonov, danes pa jih je po različnih ocenah med 50.000 in 100.000. Na otokih, kamor so bile prinesene naknadno, povzročajo veliko škode. Zaradi odsotnosti plenilcev se zelo hitro razmnožujejo in zaradi številčnosti ogrožajo rastlinje. Njihovo število poskušajo s preseljevanjem in drugimi metodami zmanjšati, vendar pa brez večjih uspehov.

Vir:

<http://sl.wikipedia.org/wiki/Koala>

<http://www.ecotourismblog.com/entry/knocking-out-koalas/>

Dirke s hrti

Najbrž si vsi pasje dirke predstavljate kot zabavo za psa in za lastnika. Pes naj bi bil ljubljen in lastnik naj bi ga pripravljala na tekmovanja z ljubeznijo in nežno roko. Vendar je takih lastnikov žalostno premalo. V glavnem so pravila taka, da hrt teče za umetno vabo, če ima dober dan, pač zmagaja. Lastnik je ponosen na psa in z veseljem ga pokaže na stopničkih pred vso publiko. Pa ste res mislili, da je to resnica?

Resnica je povsem drugačna. Psi tekači oz. hrti, še predvsem greyhoundi (veliki angleški hrt), so žrtve iger na srečo in so sredstvo za služenje denarja. Vzreditelji v njih vložijo veliko premoženja. Take profesionalne dirke prirejajo prav v državah, ki naj bi bile vsem drugim za vzgled. Tekmovanja se odvijajo v ZDA, Španiji, Veliki Britaniji in na Irskem.

BIVANJE

Lastniki imajo na svojih farmah po več sto hrtov. Bivajo v neudobnih kletkah, dovolj velikih za zajca, in spijo v lastnih iztrebkih. Razgibavajo se čisto nič in zato na dirko pridejo nepripravljeni in neogreti. Večino hrtov tako pogine. Od napora se preveč izčrpajo in poginejo na cilju. Ti psi ne dobivajo kakovostne hrane, pogosto pa jim dajejo tudi poživila, zaradi česa imajo pokvarjen želodec.

KONEC KARIERE

Po koncu uspešne tekaške kariere vsakega hrta čaka »upokojitev«, vendar to za večino pomeni smrt. Čeprav se več kot polovica psov izkaže neuporabna že po dveh letih, se tista druga polovica bori za življenje še največ tri leta, potem pa jih usmrtijo. Le vsak četrti hrt ima to srečo, da ga posvojijo.

V Veliki Britaniji in na Irskem naj bi se vsako leto skotilo 60 tisoč velikih angleških hrtov, od tega naj bi jih 40 tisoč že kot mladiče usmrtili, ker naj ne bi bili primerni za pse tekače. Tako le 20 tisoč hrtov postane tekačev, enako število, pa se jih upokoji. Vsakega četrtega uspejo rešiti organizacije za pomoč hrtom ostali pa postanejo psi za poskuse ali pa jih evtanizirajo. Približno enako usodo imajo španski hrti, ki jih vzrejajo za lov, po koncu sezone, pa jih usmrtijo, a na veliko hujši način.

Liza Močnik

FLAMINGO

Flamingi oziroma latinsko Phoenicopteridae so čudoviti, na pogled rožnato-rdeči ptiči. Dolgi so od 125 do 130 cm. Letijo v jatah. Plavalne mrenice med sprednjimi prsti jim omogočajo, da pred letom dobijo zalet po vodni površini. Kadar počivajo, si radi pritegnejo noge in naslonijo svoj dolgi in tenki vrat na svoje telo, glavo pa vtaknejo pod perut. Kljun je na sredini močno upognjen.

Flamingi imajo zelo radi obrežja z blatnim dnom. Gnezdiijo v velikih kolonijah v poplavnih področjih, močvirjih, ob jezerih in morskih lagunah. Gnezdo je iz blata. Dviga se kot drevesni štor 40 cm nad vodno gladino. Hranijo se z modro-zelenimi algami in morskimi rakci. Jajce flaminga je snežno bele barve, 9,5 cm dolgo in težko 150 dag. Mladič je sprva bel, kasneje pa siv. Prve štiri dni je v gnezdu, potem pa že plava in teka na okoli.

Živijo v Afriki, JZ in srednji Aziji, J Evropi ter J in srednji Ameriki.

VRSTA	LOKACIJA
Navadni flamingo	Afrika, J Evropa in JZ Azija
Majhni flamingo	Afrika in JZ Indija
Čilski flamingo	Južni del J. Amerike
Jamesovi flamingo	Visoki Andi, Peru, Čile, Argentina, Bolivija
Andski flamingo	Visoki Andi, Peru, Čile, Argentina, Bolivija
Ameriški flamingo	Karibsko otočje in Galapaški otoki

ZANIMIVO

- V starem Rimu so bili jeziki flamingov za sladico.
- Andska plemena so ubijala flaminge zaradi njihove maščobe, ker naj bi bila zdravilo za tuberkulozo.

Kaja Ribnikar

Viri:

Hans Wilhelm Smolik: Živalski svet;

Wikipedija

<http://www.flickr.com/photos/spitch/3213165286/>

<http://www.flickr.com/photos/spitch/3213165286/>

<http://www.flickr.com/photos/spitch/3213165286/>

ZBUDIL SE JE KRALJ MATJAŽ

Zjutraj, ko sem se zbudila, je bil prav lep sončen dan, pravšnji za izlet. Z veseljem sem se sama odpravila dogodivščinam naproti po naši prelepi, vendar zame neznani Koroški. Slišala sem že za kralja Matjaža in Peco, zato sem se odločila, da se odpravim na slavno goro, v kateri počiva kralj Matjaž. Primerno sem se oblekla in obula ter se pogumno spopadla z naporno potjo. Z vrha Pece sem imela prečudovit razgled po celi pokrajini. Med razgledovanjem po okolici sem med drevjem opazila težko premikajočega starca, ki je imel tolikšno brado, ki bi se mu zlahka devetkrat ovila okoli mize. Ne boste verjeli, do mene je prisopihal kralj Matjaž. Ja, prav ste prebrali, tisti Matjaža, o katerem ste slišali in prebrali mnogo zgodb. Za vsak slučaj sem ga vprašala: » Ali si ti tisti kralj Matjaž, o katerem mi zvečer pogosto pripoveduje moj dedek?« Zamišljeno je odgovoril: » Ja, seveda, kdo drug pa naj bi bil?! Ne vem, če sem ravno tisti, o katerem govori tvoj ded, vem pa, da sem leta in leta čakal na dan, ko me bo gora spustila, da zavladam svojemu ljudstvu. In zdaj sem tu. Kdo si pa ti?« Pogledala sem ga in odvrnila: » Sem Zala iz Ljubljane. Ampak pustiva mene lepo pri miru, saj si ti dosti bolj zanimiv. Ali veš, da se je, medtem ko si počival v duplini na gori, veliko stvari na tem svetu spremenilo? Žal, večina ljudi ne bo vedela, kdo si in kako pomemben si za nas, Slovence. Imeli te bodo za navadnega starca, po zapuščenem videzu sodeč celo za brezdomca. Zato ti predlagam, da se vseliš k meni, da ti razkažem Ljubljano. Ko se boš navadil na novo okolico, si boš našel stanovanje, kjer boš bival.« Presenečeno me je pogledal in mi z veseljem odvrnil: »Všeč mi je tvoja ideja, vendar ne bi rad motil tvojega življenja, predvsem pa ne bi rad vznemirjal tvojih staršev. Zato ti predlagam, da jima ne poveš, da bom pri tebi in me nekam skriješ.« Po kratkem premisleku sem hitro, da si ne bi premislila, izdabila: » Zmenjeno!« Odpravila sva se domov in poiskala sem primerno skrivališče zanj. Zelo zanimiv se mu je zdel računalnik, saj ga v njegovih časih niso poznali. Prav tako mu kljub moji poglobljeni razlagi nisem uspela pojasniti, kako deluje štedilnik in ostali kuhinjski aparati, kaj je to elektrika, kako deluje televizija ... Uspela pa sem mu razložiti, da imam vsako jutro šolo in obveznosti ter da lahko gre takrat malo ven po okolici, da se ne bo dolgočasil. Ker ga je, tako kot vse odrasle, učenje zelo zanimalo, mi je po šoli pomagal pri nalogah. Pri tem je zelo užival in si kljub visoki starosti zelo veliko zapomnil. Vsako popoldne sva se odpravila v mesto, obiskala sva mnoge likovne razstave, se odpravila v kino ali pa se samo sprehajala ob Ljubljanici in opazovala mimoidoče. Moram priznati, da se je v Ljubljani dobro in hitro znašel. Vseeno pa je vsak dan bolj pogrešal svoje ljudstvo. Zato sva hodila v knjižnico po knjige, ki so govorile o njem, obiskovala gledališke predstave, ki so opevale njegovo junaštvo in vsako noč mi je sam pripovedoval zgodbe, kako je živel in vladal. Skozi druženje z njim sem spoznala, da je bil res tak, kot pravijo pripovedke: pošten in dober človek ter pravičen vladar. Ker je bil tudi zelo radoveden in neustrašen, mi je razkazoval dele Ljubljane, ki jih nisem poznala in jih je sam odkril. Večkrat me je peljal na novo odkrito mesto, vedno pa sva najin izlet zaključila z vročo čokolado.

Uživala sem vsak trenutek z njim, saj sem globoko v srcu vedela, da se bova kmalu morala posloviti. In res, ko sem enkrat prišla iz šole domov, ga ni bilo več v najinem skrivališču ni bilo. Od tistega dne ga nisem več videla. Slišala sem, da še vedno počiva v gori Peci, a jaz vem, da ni tako! Prepričana sem, da potuje po Sloveniji in uživa v druženju z ljudmi. Upam, da se vrne kdaj nazaj v Ljubljano, zato ga še vedno iščem v množici ljudi, ko se sprehajam ob Ljubljanici.

Zala Žarkovič, 7.b

OBISK

Minil je prav lep sončen dan in počasi sem se odpravljala spat. Danes sem bila že zelo utrujena, saj smo imeli v šoli pohod okoli Blejskega jezera, popoldne pa sem morala še na izpit iz violončela. Uf, še dobro, da je jutri sobota!!!

Ko sem se naslednje jutro zbudila, pa ni bilo vse tako, kot bi moralo biti. Počasi sem vstala iz postelje, si obula copete ter šla v dnevno sobo. Tedaj pa... Iz ust se mi je ob pogledu na tisto, kar sem videla, izvil le tih in prestrašen oh. Na tleh poleg kavča je ležal moj mlajši brat Andrej, ki je imel okoli telesa na tesno zavezano vrv, usta pa zalepljena z lepilnim trakom. A to še ni bilo najhujše. Bolj grozno je bilo tisto, kar je stalo POLEG Andreja. Bilo je nekaj tako velikega kot jaz, a veliko močnejšega in ostudnejšega. Njegov obraz je bil iznakažen in ves prekrit z zeleno sluzjo. Oblečen je bil v staro coto sumljivo zelene barve. Razmišljala sem samo to kako rešiti brata. Nato pa sem nekaj opazila in porodila se mi je odlična ideja. Vse rolete v dnevni sobi so bile spuščene. Saj vem, da se mogoče zdi, da so rolete čez noč spuščene čisto pri vsaki hiši, a pri nas ni tako. Mi nikoli ne spuščamo rolet! Najbrž je stvor prišel že ponoči in jih spustil, da ga zjutraj ne bi oplazila svetloba. Ojoj! Stvor se mi je začel počasi približevati. Zdaj gre na vse ali nič. Skočila sem k oknu in vzdignila rolete. V sobo je posijalo sonce, stvor pa se je v trenutku spremenil v pepel. Stekla sem k svojemu bratu, ga odvezala, mu z ust potegnila lepilni trak in ga objela. Brat mi je povedal, da ga je stvor napadel že ponoči med spanjem. Iz postelje ga je odvedel v dnevno sobo, kjer sem ga nato našla jaz.

Še danes se z bratom sprašujeva, kdo je bil ta stvor, od kod je prišel, zakaj se pojavil ravno v naši hiši in zakaj je napadel ravno Andreja. Kar se nama je zgodilo tiste noči, nisva nikomur zaupala in je ostalo le najina skrivnost, saj sva se bala, da nama ne bi nihče verjel. Tudi vas prosim, da tega ne izdate nikomur.

Zala Kampjut, 4.a

MOJE RIBE

Za konec drugega razreda sem dobila ribe. Najprej smo kupili akvarij, vanj smo dali opran pesek. Čez štirinajst dni smo dodali še akvarijske rastline. Ko je bil akvarij pripravljen, smo odšli kupit ribe, ki se imenujejo: koralni plati, zlato-črni moli in modri rogateg. Te vrste rib prihajajo iz Srednje Amerike.

Zelo rada imam svoje ribe.

Vesna Vrhovnik , 3.b.

MOJ BRATEC

V nedeljo, 27. 2. 2011, sem dobila bratca. Ime mu je Silvan. Je najmlajši v naši družini. Rodil se je ob osmih in štirideset minut zvečer. S sestrico Lili sva ravno pojedli večerjo, ko je zazvonil telefon. Oči nam je sporočil veselo novico. Zjutraj smo z nono in Lili poslale telegram. Mami je bila zelo vesela!

Neva Accetto Vranac, 3.b

OBISK TEHNIŠKEGA MUZEJA V BISTRU

Obiskal sem tehniški muzej Slovenije, ki se nahaja v Bistru pri Vrhniki. Oglede sem si oddelek muzejske zbirke v nekdanjem kartuzijanskem samostanu. Oddelki ogleda so si sledili sledeče: vodni pogon, gozdarstvo, lesarstvo, lov, ribolov, elekrika, tekstil, promet, kmetijstvo in tiskarstvo. Bilo je zelo poučno. Na prometnem oddelku so razstavljeni avtomobili, kolesa, motorji, tramvaj, vojaška vozila, zgodovina črpanja nafte in prodaja bencina. Videl sem zbirko Titovih avtomobilov in zbirko avtomobilov do 2.svetovne vojne. Na gozdarskem oddelku prikazujejo gozd, njegovo varovanje in delo gozdarjev. Na lesarskem oddelku sem videl makete različnih vrst žag in maketo Plečnikovega nogometnega stadiona. Lovski oddelek predstavlja slovenski živalski svet, ptice in sesalce. V tiskarni sem videl postopke za izdelavo papirja in različne načine tiskanja. Na kmetijskem oddelku so bili razstavljeni delovni stroji za kmetijska opravila. Ob potoku Bistra sem si ogledal delovanje naprav na vodni pogon: furnirnico, kovačijo, mlin in žago. Zelo je bilo zanimivo in upam, da bom to še kdaj doživel.

Anže Anžur 3.b

V Nemčiji

Letos smo bili za velikonočne počitnice v Nemčiji. Spali smo v Schwenningenu pri babičini sestrični Rozaliji in njenem možu Erichu. V soboto zjutraj smo se pripravili na pot in se odpeljali. Nekaj časa smo se vozili po Sloveniji, potem pa smo prišli v sedem kilometrov dolg tunel Karavanke, v katerem je meja med Slovenijo in Avstrijo. Nato smo se peljali čez celo Avstrijo. Ko smo končno prišli v Nemčijo, smo se še dolgo vozili, preden smo prispeli na cilj. Do Schwenningena smo se peljali sedem ur in pol. Na poti smo našli šestnajst tunelov.

Ko smo prispeli, nam je Erich pomagal znositi prtljago v stanovanje. Potem smo večerjali. Po večerji smo šli malo ven na igrišče. Naslednji dan smo bili dopoldne doma, popoldne po kosilu pa smo odšli na vrt. Zunaj smo se usedli na klopi in se začeli pogovarjati. Čez nekaj časa je začelo deževati. Umaknili smo se v hišico. Tam smo spili kavo in pojedli slivovo pito. Ko je nehalo deževati, smo se hitro vrnili domov. V ponedeljek smo obiskali Zalkino in Erichovo hčerko Janjo in njenega moža Javorja. Tam smo imeli zelo dobro kosilo, sladico pa smo pojedli na balkonu. Imeli smo sladoled in lešnikovo kremo v lončku iz črne čokolade. Potem so vsi pili kavo, le jaz sem spet dobila sladoled. Nato smo šle Zalka, moji babica in mamica ter jaz pogledat cerkev. Tam smo prižgale svečke. Ko smo se vrnile, smo se odpeljali domov. Naslednji dan smo si ogledali živalski vrt v Stuttgartu. Moj očka je bil na vozičku, ker drugače ne bi mogel hoditi čez cel živalski vrt. Videli smo veliko različnih vrst živali: pave, lame, želve, pelikane, kormorane, ribe, morske leve, žuželke, mravljinčarja... Po ogledu živalskega vrta smo šli moj očka, mamica in jaz v Mercedesov muzej. Tam je prikazan razvoj avtomobilov. Nekateri so zelo lepi.

V sredo smo bili dopoldne doma. Zalka, moja mamica in jaz smo šle v bližnjo trgovino. Tam smo kupile različne stvari. Nekaj vrst salam in sira, slane palčke, papriko, žvečilne gumije ... Popoldne po kosilu pa smo šli vsi razen Ericha v Tübingen. To pa zato, ker sta tam cerkev, kjer je Primož Trubar delal, in pokopališče, kjer je pokopan. Pater nam je razkazal cerkev. V cerkvi je na steni posvetilo Primožu Trubarju, na katerem je narisana most čez Ljubljano, ki spominja na to, da je bil Slovenec. Pater nam je povedal, da ne vedo natančno, kje je Primož Trubar pokopan in zato nima označenega groba.

Naslednji dan so Erich, Zalka in moja babica ostali doma, mi pa smo šli v naravoslovni muzej, v planetarij in na televizijski stolp v Stuttgartu. V muzeju so razstavljene kosti živali, ki so že izumrle. Naučila sem se, da so se ptiči razvili iz dinosavrov. Potem smo šli v planetarij. Ker so ga odprli šele ob dveh, smo imeli dovolj časa za sprehod po parku. V planetariju smo si najprej ogledali razstavo, potem pa smo šli v dvorano s kupolo, kjer so na strop projicirali zvezde in galaksije. Ko smo prišli iz planetarija, smo se odločili, da gremo še na stolp. Tam je čudovit razgled. Na stolpu smo šli še v kavarno. Zvečer smo pekli piškote. Petek je bil dan za nakupe. Dobila sem tri majice s kratkimi rokavi, dve spodnji majici, jopico, čevlje in bleščeče kemične svinčnike. Zvečer smo pakirali.

V soboto smo vstali zelo zgodaj. Pozajtrkovali smo in odšli. Pot je bila zelo dolga. Najprej kakšne štiri ure vožnje po Nemčiji, kjer smo šli pogledat še jezero Königssee, potem pa čez celo Avstrijo in končno smo prišli v Slovenijo. V Šenčurju smo šli še na kosilo. Po kosilu pa smo se vrnili domov. Čeprav je bil teden zelo lep, sem bila zelo zelo vesela, da smo končno doma.

Urša Mati Djuraki 3.b

S TABORNIKI V MESTU

Prejšnjo soboto smo šli s taborniki v mesto. Pred Prešernovim spomenikom smo dobili list s slikami znamenitosti Ljubljane. V mestu so bile tudi postaje, ki so bile v bližini naslikanih znamenitosti. Bilo je šest postaj. Ena postaja je bila celo na Ljubljanskem gradu. Za vse postaje skupaj smo potrebovali dve uri in pet minut. Zelo mi je bilo všeč, ker smo lahko sami brez vodnice tekli na okrog.

Adam. 3.b

V Portorožu

V soboto smo z atijem in mamico odšli v Portorož presenetit babi Nado. Babi je imela pred dnevi rojstni dan, zato smo se odločili, da ji voščimo kar na morju. Skupaj z njo in teto Emo smo plavali in se zabavali v bazenu. Pojedli smo dobro ribje kosilo, meni pa so največ užitka dale klešče od škampov. Po kosilu sta mami in ati upoštevala moje želje in odšli smo v zabavišni park. Vozil sem vodne avtomobilčke, plezal po napihljivem toboganu, ki me je kar pošteno izmučil. V zabaviščnem parku sem srečal tudi sošolca Verona. Skupaj sva se igrala igre na vodi in dirkala po napihljivem toboganu. Moram vam povedati tudi to, da sem letos prvič stopil v mrzlo morje. Všeč mi je bil ta dan in v Portorož se zagotovo še vrnem.

Dan Piškur, 3.b

Slovenski haiku natečaj 2010/11 – Haiku ie življenje

Metaforično,
kot sonce spreminjam svet,
jaz in drug nihče.

Marko Prelog, 7. b

Na Facebook hiti,
po Netlog nori, party.
Jaz pa le zaspim.

Jaka Blaž Moličnik, 7. b

Dežuje ves dan.
Premišljudem o fantu.
Zapustil me je.

Lea Janežič, 7. a

Zgodovina je
preteklost človeka in
vedno bo tako.

Borut Hrovat, 7. a

VSE JE SPLAVALO PO VODI

Ob rojstnih dnevih se po navadi odločimo za praznovanja. Želimo si, da bi ta bila za goste čim bolj zanimiva in razburljiva. Včasih nam uspe, včasih pa tudi ne. To se je zgodilo tudi meni.

Bil je dokaj razburljiv in nenavaden dan, ker je prišel moj rojstni dan. Bil sem dobre volje in nekoliko vznemirjen, saj sem hotel, da je vse popolno. Razmišljal sem, kako bi potekal nepozaben rojstni dan, in to počel ure in ure, dokler niso prispeli prvi gostje. Pred tem sem pripravil glasbo, hrano in pijačo ter film. Ko je pozvonilo, mi je srce razbijalo kot za stavo. Kmalu so se vsi zbrali in napočil je čas za glasbo. Ko sem hotel začeti s predvajanjem, zgoščenke ni bilo nikjer. Iskal sem jo, pa je nisem našel. Bilo mi je nerodno, zato sem s svetlobno hitrostjo odhitel iskat drugo. Na žalost je bila posledica tega močan trk ob mizo. Vendar to sploh ni bilo najhuje; miza se je prevrnila in vse na njej je zgrmelo na tla ter se spremenilo v kup smeti. Nad seboj sem bil nepopisno razočaran, strašni vtis pa sem hotel popraviti s filmom. Vendar ta ni delal. Film se ni predvajal in gostje so skoraj zbežali z zabave. Vse je splavalo po vodi. Za zabavo mi je še danes žal, vendar upam, da bom slab vtis popravil z drugimi zabavami.

Tine Bračko, 7. b

NARAVOSLOVNI MUZEJ

S sestrico Lili in mamico Tanjo smo šle v naravoslovni muzej. Tam so imeli tudi nahrbtnike, ampak ne, to niso bili navadni nahrbtniki, bili so polni zapletenih nalog! Prvo nalogo smo rešile v sobi z mamutom. Drugo pa v sobi z dragimi kamni. Najbolj mi je bilo všeč v potresni sobi. Potresna soba je posebna soba, tam imaš računalnik, ki je seznam potresov. Ko pritisneš na enega izmed njih, se zatrese cela soba. Ko smo si vse ogledale, smo vrnile nahrbtnik in odšle domov. **Neva Accetto Vranac, 3. b**

Pomlad je prišla.
Otroci ven hite.
Mi kosilo zunaj jemo že.
Lepo se sončimo.
Ampak nekaj nam še manjka.
Da, še po sladoled skočimo!

Ambrož Knez, 5. a

Pomlad je prišla.
O, spet sonce sije.
Morje toplejše postaja.
Lepo ogreje me.
April moj mesec je.
Dan daljši je.

Jasmina Alibegić, 5. a

Potem, ko zima odide,
Opazim pomladne rožice.
Mogoče staknem alergijo,
Lepo na hitro.
Ampak je vseeno,
Dokler trava zeleni.

Nika Hasler, 5. a

Pomladi češnje dozore.
Onkraj plota
Moje rožice cvete.
Lastovke priletele so nazaj.
A medvedek še vedno spi.
Drevo se trese, ko on smrči.

Žak Šinkovec, 5. a

Krkvaj

Nekega poletnega dne smo odšli na morje na Hrvaško v staro kamnito hišo na koncu vasi. Ko smo prispeli, sem bila zelo vesela, saj se je končala vroča vožnja z avtomobilom. Tam sta že bila moja bratranca, teta in stric. Bila sem jih zelo vesela. Najprej smo raztovorili prtljago, nato pa sem šla raziskovat po vasi. Odkrila sem, da skozi gosto grmičevje vodi kamnita pot. Šla sem po poti, kjer je narava izoblikovala skrivnostne podobe. Bilo me je malo strah, saj na poti ni bilo nikogar in zazdelo se mi je, da se pravljичne podobe premikajo. Zbežala sem domov v kamnito hišo. Staršem sem povedala celotno zgodbo in nihče razen mojega bratca mi ni verjel. Pred hišo sem sedla za mizo, utrujena od napornega raziskovanja in govorjenja. Naenkrat pa sem na zidu hiše zagledala neko čudno spako. Bratranca sem vprašala, če vesta, kaj je ta čudna spaka in kaj tu dela. Odgovorila sta, da je tej spaki ime Krkvaj. Razložila sta mi, da Krkvaj pazi na stanovalce te hiše, včasih pa tudi na celo vas. Ponoči vedno izgine, podnevi pa nepremično visi na zidu in opazuje okoli sebe. Zdaj me ni bilo več strah, niti pravljичnih podob, ki so se izrisovale na kamenju, saj sem vedela, me Krkvaj vsak trenutek pazi.

Lara Dekleva, 4. a

DEDAL IN IKAR

Dedal je bil slaven umetnik in je imel sina Ikarja. Bil je ljubeč, skrben in dober oče. Ikarja je zelo ljubil. Toda Dedala je premagala želja po slavi in bil je pripravljen narediti vse, samo da bi obdržal svojo podobo slavnega umetnika. Prišel je tako daleč, da je ubil svojega najboljšega učenca Talosa. V tistem trenutku je pozabil, da je oče, in postal je zločinec. Po tem dogodku nikoli več ni bil tako dober umetnik, kakor je bil prej. Pred tem je visoko letal in bil slaven, vendar je sedaj nizko padel in moral je plačati kazen.

S sinom sta zbežala na Kreto in tam bivala. Vendar se je Dedal odločil, da se vrne v svojo domovino. Ni mogel več zdržati, ker je imel hudo domotožje. Naredil je dva para kril iz perja in voska. S tem bosta zbežala. Ikar je bil zelo vesel in vznemirjen ter je komaj čakal, da bo poletel v višave. Dedal je to opazil in skrbelo ga je za varnost svojega sina. Svetoval mu je in mu dajal nasvete. Če bo previsoko letel, mu bodo krila razpadla, padel bo v morje in umrl. Ikar je bil preveč vesel in Dedala ni poslušal. Zdaj je bil čas, da sta poletela. Dedal je bil pred Ikarjem, vendar je pogledoval nazaj k njemu. Dolgo sta letela in Dedal je bil že precej utrujen in pozabil je na sina. To je Ikar vedel in zletel je višje. Visoko je letel, dokler mu krila niso razpadla in je padel v morje. Dedal ga je klical in iskal, toda ni ga našel. Od takrat naprej je bil žalosten in nikoli več ni bil tako dober umetnik, kakor je bil prej. Kdor visoko leta, nizko pade.

Hana Podvršič, 7. b

Od Slovenije do Švedske in nazaj

Za potovanje na Švedsko smo se odločili, ker je lani avgusta sorodnica, ki živi na Švedskem, potrebovala prevoz v Slovenijo, saj zaradi prevelike količine prtljage ni mogla iti z letalom. V želji, da bi udobno potovali in imeli dovolj prostora za prtljago, smo se odločili za najem avtodoma. Vso hrano in druge stvari smo zložili v gosjem redu na police. A to se je izkazalo za napako. Ob prvem ovinku je vse padlo s polic in se na tleh razletelo. Že tedaj smo se nasmejali do solz. Spoznali smo, da tako ne bo šlo, ker bomo kmalu imeli še več razlitih sokov in raztresenih kosmičev. Ustavili smo se in vse stvari zložili in obrnili tako, da se kaj takega ne bi več ponovilo. Po odpravljeni težavi smo se znova posedli na svoja mesta in začela se je dolga vožnja preko Avstrije do Nemčije, ki je trajala do večera. Vodil nas je GPS.

Preden smo prišli v Nürnberg, smo se kar nekajkrat ustavili. V omenjenem mestu smo poiskali parkirišče za avtodome in sestradani odhiteli do restavracije. Nürnberg je drugo največje bavarsko mesto, znano tudi po sojenju nacističnih zločincov v drugi svetovni vojni.

Naslednji dan smo se odpeljali proti Göttingenu. To je eno izmed najstarejših nemških univerzitetnih mest z veliko drugimi znamenitostmi; videli smo univerzo, različne gotske cerkve in zanimive poslikave pročelij stavb, ki so sestavljale ozke ulice in dajale občutek srednjega veka.

Čakalo pa nas je še eno srednjeveško mesto na severu-Lübeck. A ker je bil večer, smo se odpeljali v kamp in z več ali manj zapleti parkirali avtodom. Zopet smo bili sestradani in iskali picerijo, a brez uspeha. Zato smo se po dolgi poti nazaj v kamp vlekli kot polži in v avtodomu skuhalo špagete.

Ker je ponoči lilo kot iz škafe, smo spali kot ubiti in se zbudili šele pozno dopoldne, ko je zasijalo sonce. S polnimi močmi smo se odpeljali v center mesta in bili ponovno presenečeni nad lepoto mesta. Kdo bi si mislil, da je tako nemško mesto tako posebno. Lübeck je severno srednjeveško mesto iz 12. stoletja v pokrajini Schleswig-Holstein. Staro mestno jedro leži na otoku, ki ga obkroža reka Trave. Zaradi svoje ljubkosti te očara in preseneti. UNESCO² je leta 1987 mestu Lübeck podelil poseben status mesta s posebno kulturno dediščino.

Prevozili smo še ostali del Nemčije in se proti večeru vkrkali na trajekt v Puttgarden ter se izkrcali v Lollandu na Danskem. V vasici Stubbekøbing smo našli čudovit kamp ob morju. Odločeni, da gremo v center vasi in si privoščimo specialiteto, smo se odpravili v središče majhnega mesteca. A tam smo bili razočarani, saj smo v vasi, ki ni bila tako majhna, našli le pet ljudi, a še tem se je mudilo naprej. Usedli smo se v obmorsko kavarno, ki je spominjala na McDonalds, in tam naročili belo ribo, pomfrit in remulado¹. Čakali pa smo celo večnost in ko so končno prinesli porcijo, smo ugotovili, da je ribe le za nekaj ugrizov, pomfrija pa za cel krožnik. Vseeno smo se najedli.

Naslednji dan smo se odpravili v Roskilde. To je staro vikingško in srednjeveško mesto ter bivša prestolnica Danske, pa čeprav je to manjše mesto. Tu je pokopano tudi srednjeveško dansko plemstvo.

Najprej smo šli v turistično agencijo in uslužbenca vprašali, kaj si je najbolje ogledati v dveh urah, ta pa nas je le začudeno pogledal in nas na šaljav način okaral, zakaj si za tako čudovito mesto vzamemo le dve uri časa. Prav je imel, če bi vedeli, kako lepo je mesto, bi si vzeli več časa. V centru smo videli nekaj gotskih katedral, petnajst minut hoda iz središča pa je vikinški muzej.

V tem muzeju smo si ogledali različne vikinške predmete, slike in celo ogromne ladje, ki so nas prevzele in se jih nismo mogli nagledati. Gledali smo tudi film o vikinških ladijskih bitkah na Severnem morju.

Prepeljali smo se čez most, ki povezuje Dansko in Švedsko, ter prišli na naš cilj - Malmö. Večerjali smo v tajski restavraciji, saj je na Švedskem veliko mešanih kultur, ker je toliko priseljencev, zato tam najdemo ogromno različne hrane. Še posebej veliko ljudi prihaja z juga Evrope in Bližnjega vzhoda, nekaj pa tudi iz Nemčije, Rusije in Danske. Prespali smo pri sorodnici in se naslednji dan napotili na ogled mesta in njegovih znamenitosti.

Najprej smo si ogledali zanimivo stolpnico Turning Torso, ki sploh ni spominjala na

stavbo, ampak na ogromno spiralo.

Turning Torso je načrtoval španski arhitekt Santiago Calatrava. Stavba dosega višino 190 metrov in je najvišja zgradba v Skandinaviji. V njem je 147 luksuznih stanovanj. Z gradnjo so začeli leta 2001 in končali 2006. Na področju, kjer je bila prej stara podirajoča ribiška industrijska cona, nameravajo arhitekti v desetih letih zgraditi popolnoma novo, sodobno mesto. Stavbe naj bi bile grajene ekološko in okolju prijazne. Zato so leta 2002 podrli znameniti Kockumski žerjav, ki so ga v pristanišču uporabljali za gradnjo ladij in zgradili znameniti Turning Torso.

Nato smo se sprehodili po ulici unikatnih hiš. Vsaka je zgrajena iz drugačnega materiala in ima svojo posebnost. Ena je narejena iz

aluminija, druga iz lesa; ena ima na dvorišču, velikem približno 2m² neke vrste plažo. Najbrž me je ta ulica najbolj prevzela.

Nato smo Švedsko zapustili in se ustavili v danski prestolnici København in si tudi to mesto ogledali. Københavnu rečejo tudi severne Benetke, ker ga prepredajo številni kanali.

Mesto je zanimivo in živahno. Najbolj všeč so mi bile barvne hiše, ko smo se s čolnom zapeljali po morju. Opazili smo tudi, da je ogromno kolesarjev in da se ljudje ne vozijo z avtomobili. Na obrobju mesta nas je očarala tudi skandinavski bivanjska arhitektura. Prenočili smo v mestnem kampu.

Naslednje jutro smo prečkali mejo Danska-Nemčija in šli v Rothenburg ob reki Tauber ter si ogledali tudi to srednjeveško mesto. Tam smo si ogledali znani srednjeveški kriminalistični muzej. Na mestnem trgu smo jedli tradicionalne cimetove slaščice in uživali ob pogledu na gotsko obarvana pročelja stavb. Ni čudno, da dolini reke Tauber pravijo tudi romantična dolina.

Na poti domov se nam je uspelo izogniti avgustovski gneči na bavorskih cestah.

Potovanje me je prevzelo, spoznala sem veliko novih ljudi in njihove običaje. Ob slovenski meji mi je po licu spolzela debela solza. Zakaj se je sanjsko potovanje že zaključilo?

¹Remulada- danska specialiteta, priloga, ki se tam uporablja kot pri nas gorčica.

²United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization (UNESCO)- Organizacija Združenih narodov za izobraževanje, znanost in kulturo.

Liza Močnik

Viri:
Wikipedia, Lonely planet-Denmark, Lonely planet-Germany

Slike
<http://www.epdip.com/edificio.php?id=3172>
<http://www.flickr.com/photos/la-citta-vita/sets/72157624268824773/>
<http://www.flickr.com/photos/xaviventas/sets/72157605257775668/>
<http://empire-tours.cz/europe.php?lang=en>
<http://www.stay.com/copenhagen/museum/12608/viking-ship-museum/>
<http://world-tour-guides.blogspot.com/2010/08/roskilde-cathedral.html>

Premetanka

Premeči črke in dobil boš ime ptice, ki pozimi leti na jug.

STOL

KAVA

To je _____

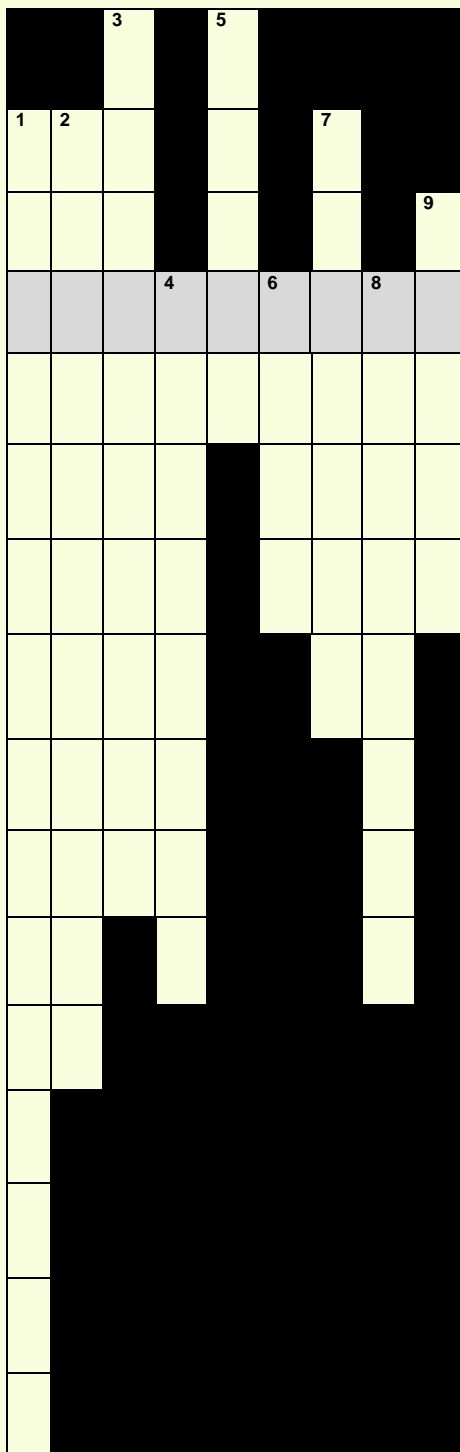
Rebusa

. 1/2 onica

3 B 1 ica

I = O

A = T

Zgodovinska križanka

- Duhovno gibanje v 18. stoletju, ki ga je zaznamoval nov pogled na svet - luč razuma. Nad njim so bili navdušeni predvsem meščani.
- Pravica do prestola, ki ti je ne sme nihče vzeti. Največji nasprotniki so bili liberalci. Sprejele so jo zmagovalke nad Napoleonom leta 1815 na Dunajskem kongresu. Ščitila jo je Sveta zveza.
- Hitra, nenadna, pomembna sprememba, ki odločilna vpliva na prihodnost. Poznamo ameriško, francosko, industrijsko ...
- Kdo vlada absolutistično, je absolutist ali _____
- Obdobje 17. stoletja, ki se je razmahnilo predvsem v arhitekturi in slikarstvu. Pomembna so bila čustva, domišljija, lepota. Ime pomeni »nepravilni biser«.
- Najuglednejši slovenski učenjak konec 18. stoletja. Jurij ...
- Področje (tudi del Slovenije), ki je bilo med 1809 in 1813 vključeno v francosko cesarstvo. _____ province
- Francoski cesar, kronan leta 1804. Rojen je bil na Korziki in znan po svoji nizki rasti.
- Stroj, ki ga je v drugi polovici 18. stoletja izumil James Watt in s tem povzročil industrijsko revolucijo. To je _____ stroj.

ZAUPEM PODATEK

Ravnatelj vstopi v razred pri uri zemljepisa. Ker želi preveriti znanje vpraša: »Koliko kontinentov je na Zemlji?«
 »Dvajset!« se oglasi Simona.
 Učiteljica zemljepisa ogorčeno: »Kako lahko ravnateljju rečeš kaj takega?«
 Simona zmedeno: »Ali ravnatelj tega ne bi smel vedeti?«

MIŠICE

Učitelj vpraša učence: »Katere mišice bi trpele, če bi jaz boksal?«
 »Moje smejalne,« se zasliši iz zadnjih klopi.

PRI OKULISTU

»No, gospa Francka, usedite se na stol in črkujte besede na tabli.«

»Oh, gospo doktor, kaj ko bi jih prebrali kar vi? Veste, jaz imam bolj slabe oči!«

KONTROLA ROJSTEV

»Jure, kaj pomeni kontrola rojstev?« vpraša profesorica sociologije-

»Ja, to je če si preveč poreden, da se staršem zagnusi, da bi imeli še enega otroka!«

SVINČNIKI

Tujec, ki se je priselil v Slovenijo, je sina vpisal v slovensko osnovno šolo, da bi se naučil jezika. Nekega dne otrok reče učiteljici: »Jaz ne imeti svinčnika.«

»To pa ji prav« ga opomni učiteljica. »Reče se: Jaz nimam svinčnika, ti nimaš svinčnika, on nima svinčnika, mi nimamo svinčnika, vi nimate svinčnika, oni nimajo

svinčnika. Razumeš?«

»Aha« odgovori deček.

»Kam pa so šli vsi svinčniki?«

NESREČA

»Ali veš, kaj reče policaj, ko se zaleti v drevo?«

»Ej, madonca, tko hitr pa še nisem bil na kraju nesreče.«

POKLIC

»Kaj bo tvoj sin, ko bo končal fakulteto?«

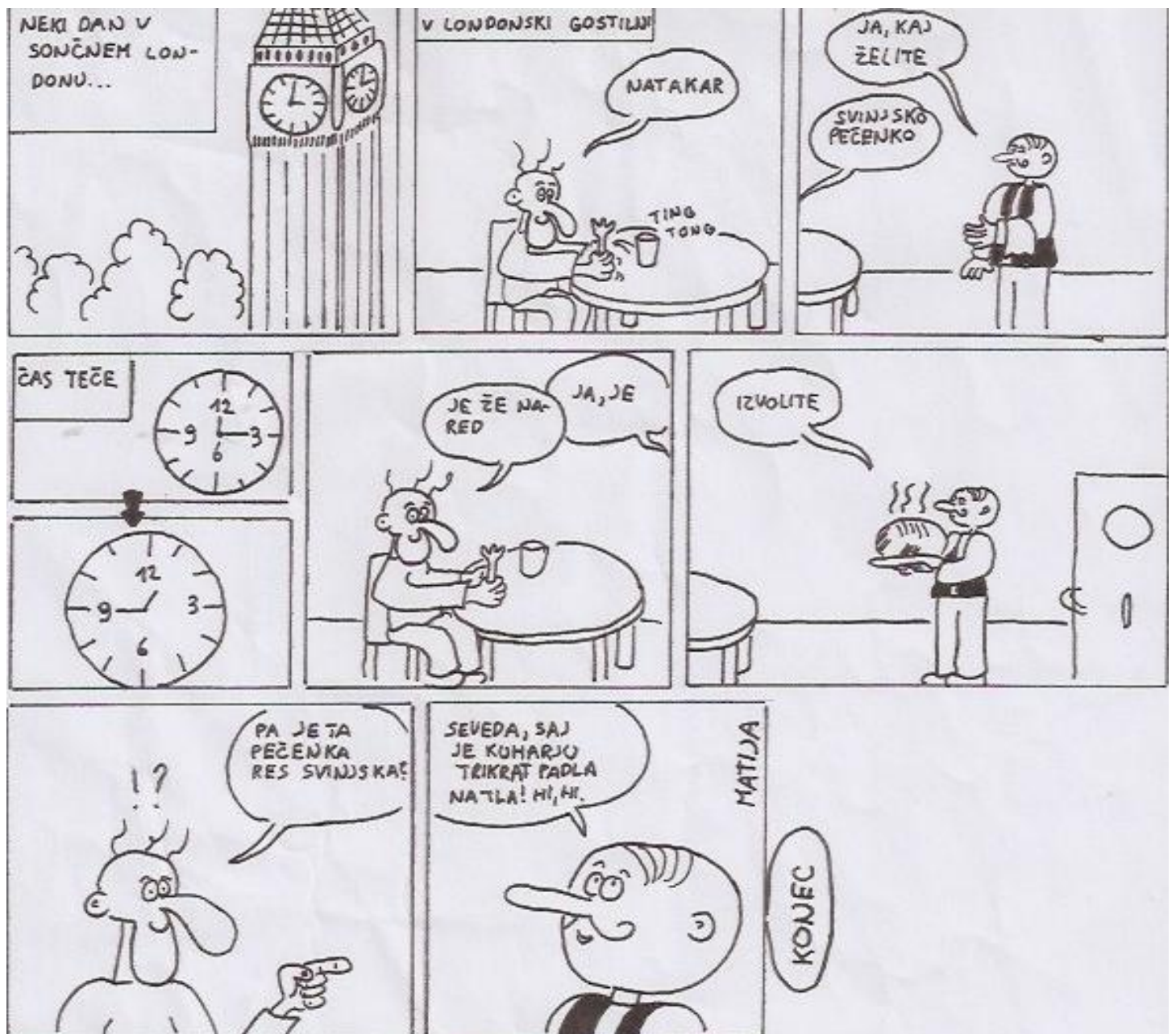
»Petdesetletnik.«

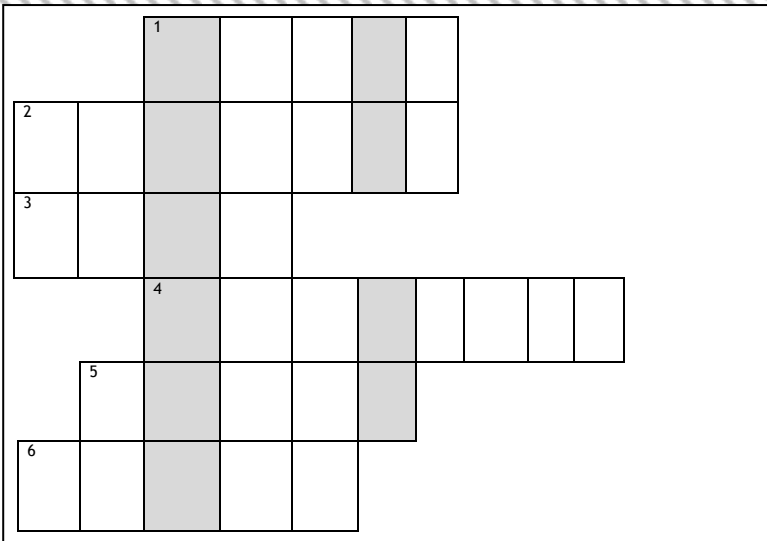
PREPISOVANJE

»Janezek, zakaj si prepisoval?«

»Kako pa veste,« vpraša Janezek.

»Ker je Mihec pri tretjem vprašanju napisal, ne vem, ti pa: jaz tudi ne.«

1. Veliki »vrt« na kmetiji
2. Zgodnje spomladanska bela cvetlica
3. Za katerim letnim časom pride pomlad? Za _____
4. Črna in bela ptica, ki se spomladi vrača iz toplih krajev.
5. Pomlad se začne v mesecu _____
6. Kaj pridelamo v sadovnjaku?

KONEC

Oblikovala:
Barbara
Kampjut

Za tisk in
vezavo se
zahvaljujemo
podjetju
Družina d.o.o.